

QUÀ TẶNG CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI LUÔN TÌM THẤY CHỖ CỦA CHÚNG

Cảm ơn anh, Anh Neville. [Anh Neville nói, “Xin Chúa ban Phước cho anh, thừa anh.”—Bt.] Chúa ban phước cho anh, thừa anh.

Xin chào, các bạn. Tôi vừa đi vào, cách đây một lát, và tôi nghĩ tôi có thể đi xuống và chúc tất cả các bạn một “Giáng Sinh Vui Vẻ.”

² Và vì vậy tôi không biết mình có được đặc ân lớn này để nói chuyện với các bạn dựa trên Lời của Chúa. Và vì vậy Anh Neville đã mời tôi, và tôi có nhiều đề tài Giáng sinh quen thuộc mà tôi đã sử dụng, một trong những đề tài đó ở—ở Phoenix và ở dưới Tucson, những nơi khác gần đó, một sứ điệp Giáng sinh thường lệ. Và tôi nghĩ, tối nay, tôi sẽ chỉ nói về điều gì đó quen thuộc ở đây mà Chúa đã đặt để trên tâm trí tôi mới đây, khi tôi ở trên Colorado.

³ Và tôi suy nghĩ về điều gì đó vào dịp lễ Giáng sinh, và tôi đã chép ra khoảng năm hay sáu ghi chú ở đây, lời Kinh Thánh và các thứ. Việc...Tôi không...Tôi đoán Anh Neville và tất cả các mục sư đều làm thế. Anh em...đường như điều gì đó đến với anh em, và anh em ghi nó xuống. Anh em chờ đợi một lát, và anh em ghi xuống. Tôi ghi nó trên bảng giấy, chỉ trên bảng giấy. Rồi khi tôi được mời đến lúc nào đó, thì tôi sẽ nhìn lại qua đây và nói, “Điều mà mình đã nắm giữ đây bây giờ là gì?” Đó là cách, khi mà chúng ta được mời đột ngột, anh em biết đấy.

⁴ Trước đây, tôi thường...khi tôi còn trẻ hơn, tôi có thể...tâm trí tôi đã vậy, tôi có thể cứ nghĩ điều này ngay bây giờ, và tôi không phải chờ đợi, tôi nghĩ “Cách đây mười ngày tôi đã ở trong một nơi nào đó, nào đó. Đó là chủ đề. Đây này, và giờ đây nó đến.”

⁵ Anh em biết, vì tôi đã đi qua vài cột mốc cây số, Anh Higginbotham, và băng qua một vài con sông, mà không đi theo đường ấy nữa, đi một con đường khác xa hơn một chút. Nhưng

nó...như Anh Neville đã nói, lúc này, “Chúng ta đang đến gần hơn, gần Nhà hơn.”

⁶ Thật tốt đẹp được trở về nhà. Tôi, trở về, ồ, tuyết rơi kinh khủng. Và có...và nghe về các tai nạn và các thứ, rất nhiều người trong vòng họ trên đường đi, và nhiều người bị chết. Và cứ nghĩ về bao nhiêu trăm người sẽ mất mạng lúc này, giữa đêm nay và sau ngày đầu Năm Mới, biết bao nhiêu người Mỹ sẽ chết! Và anh em biết, một số trong chúng ta có thể ở ngay đây, tối nay. Và điều đó thật tùy thuộc vào lúc này, mà...tình trạng của chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời. Thật là một đất nước buồn bã, anh em này nói, sự đau buồn khắp nơi. Và lá cờ chúng ta được treo lên, ba mươi ngày, treo cờ rủ, tất cả là vì tội lỗi và những con người không muốn chấp nhận đường lối của Chúa về—về—về các sự việc.

⁷ Dù là chúng ta có thể bất đồng với một người nào đó, nếu chúng ta không thể cư xử như cách anh em, và thế thì...Đấy, nếu Đấng Christ ở trong lòng, thì cho dù anh em có bất đồng với người ấy thế nào đi nữa, anh em vẫn có tình yêu thương dành cho người ấy và tôn trọng. Tôi bất đồng với nhiều người, nhiều lần. Nhưng tuy nhiên, tôi chưa bao giờ thấy bất đồng điều gì với ai mà tôi luôn nghĩ về hơn là “vòng tay ôm người ấy và gọi người ấy là ‘anh em của tôi,’ cố gắng giúp người ấy hết sức mình.” Tôi không đồng ý với người ấy bởi vì rằng tôi nghĩ có thể điều đó dựa trên sự bất đồng mà người ấy...Những gì người ấy tin, mà tôi có thể không tin giống như người ấy, nhưng...và đại loại như vậy, nhưng vậy thì tôi có thể cố gắng đưa ra đường lối tôi với người ấy như người ấy đưa ra đường lối mình với tôi, và để cả đôi bên thông hiểu nhau và cùng gỡ rối những khúc mắc và thấy những gì chúng ta có, ngoài sự bất đồng như thế. Còn lâu mới tiến đến...chúng ta nên dừng bao giờ giận dữ hay muốn làm tổn thương, hay hủy hoại hoặc bất cứ điều gì. Chúng ta nên luôn luôn cố gắng gây dựng.

⁸ Chúng ta đã có một đợt rét ở đây, phải không? Bảy mươi hai độ khi tôi rời Tucson, và khi mặt trời đã ngã bóng và chiều tối, vẫn còn sáu mươi chín độ. Vì thế, lúc lên lại đây, tôi thật run cả người, anh em biết đấy. Tôi...Tuyết bao phủ khắp con đường, và dưới không độ, và đóng băng và mọi thứ, tôi phải vượt qua tất cả

những cái đó lần nữa. Thật rất lạ sao mà anh em có thể trở nên rất “quen với khí hậu” trong cách—cách như vậy. Và từ khi tôi rời khỏi anh em, tôi hầu như không có cơ hội sống sót. Tôi bị... giống như bị viêm xoang trong—trong thời tiết ở đây, và khi tôi lớn tuổi hơn...Và tôi đã được sinh ra và lớn lên tại đây. Nhưng khi, anh em thấy, khi anh em còn trẻ, anh em có được điều gì đó, anh em có thể quảng đi; nhưng khi anh em không còn trẻ nữa, ồ, anh em bắt đầu thấy rằng điều gì đó không có ở đó. Thường là vậy, anh em thật sự có thể quên về nó. Anh em...có điều gì ở đó mà—mà thật sự sẽ không ném đi như hồi anh em còn trẻ, vì thế tôi thấy rằng cách mà tôi...khí hậu ấm áp đó, dành cho một người lớn tuổi, hầu như giúp ích được chút ít.

9 Tôi nhớ khi đi xuống vùng Utica Pike ở trên đó, khi còn nhỏ (lúc bảy, tám, mười, mười hai, mười bốn tuổi), không mang giày (giày thể thao đế mềm) và nhiệt độ tám hay mười độ âm, và không có giày đế mềm, những ngón chân để trần. Và không... bây giờ không đi xuống như đường phố ở đây, nhưng phải làm vỡ tuyết ra. Không chiếc xe ô-tô nào đi xuống cả, thỉnh thoảng có thể một chuyến xe ngựa đi qua. Đi xuống dưới con đường cái lớn vào buổi sáng, chỉ mặc một chiếc áo khoác cũ mỏng manh, không có áo sơ mi, và nó ghim lại như *thế này*, không có gì hơn ngoài thứ tôi có trên người ngay bây giờ; bị ướt sũng đến đầu gối, tôi cứ đi và không để ý gì đến điều đó. Thấy đó, hầu như không bị cảm lạnh. Nhưng điều đó xảy ra cách đây khoảng bốn mươi lăm năm. Vì thế, suy yếu đi rất nhiều, đi nhiều dặm đường và thể hiện lên chiếc đồng hồ tốc độ, anh em biết, vì thế chúng ta thật sự không được như trước đây.

10 Tôi thấy Anh Capps ngẩng đầu lên. Anh em còn quá trẻ để nghĩ đến những ý nghĩ ấy lúc này. Và vì thế hãy chờ cho đến khi nào mà các bạn đến được chỗ mà Anh Neville và tôi hiện có, thì—thì các bạn sẽ—các bạn sẽ suy nghĩ nhiều điều khác hẳn, hầu như yếu dần.

11 Ồ, chúng ta đã có những thời gian tuyệt vời trong Chúa. Chúa đã ban phước trên chúng ta một cách lạ thường, và tôi thật biết ơn. Và tôi trở về, tôi nghĩ, Chúa nhật sắp tới, Chúa cho phép, tôi muốn, nếu Anh Neville đồng ý, thì...Tôi có một buổi nhóm,

ít nhất là buổi sáng Chúa nhật và có lẽ tối Chúa nhật nữa, một buổi nhóm cầu nguyện chữa lành vào buổi tối Chúa nhật. Sáng Chúa nhật tôi có một sứ điệp quan trọng, nếu Chúa cho phép tôi giải bày nó. Tôi chưa nghĩ ra đề tài của tôi...không gì hơn chỉ là chủ đề, không có tình huống cho nó, bởi vì tôi—tôi...không có—không có gì cả, anh em biết đấy, ngoài sự khải thị từ Chúa, nhưng chỉ trong chính tôi. Tôi—tôi muốn bày tỏ điều gì đó vào Chúa nhật mà tôi hi vọng sẽ hầu như giúp các bạn chút ít theo những cách này.

¹² Tôi phải đi vào công trường thuộc linh bây giờ, và hàng ngày tôi phải đi đến hầu như khắp mọi nơi. Tôi nghĩ Billy đã nói với tôi, trong lịch trình, mà tôi có hai hay ba ngày để tôi có thể về nhà vào tháng Tư sau khi tôi rời khỏi đây, đi trở về Tucson, và định cư ở đó. Và rồi cho mãi đến tháng Mười một, tháng Mười sắp tới, khi tôi từ hải ngoại trở về lại.

¹³ Bây giờ, còn hai ngày nữa là tới lễ Giáng sinh. Một ngày nữa, phải không? Có thể là hai ngày. Thứ Hai...Thứ Ba là đêm Giáng sinh phải không? Thứ Ba là đêm Giáng sinh. Thật chẳng kinh khủng khi thấy rằng ngày lễ trọng đại này, mà chúng ta đang đến gần, được tiếp cận theo cách nó đã được tiếp cận không? Thật là điều đáng thương như vậy, một—một—một việc thiếu suy nghĩ như vậy, để nghĩ rằng—rằng những con thỏ và một—một nhân vật huyền thoại được gọi là “Ông già Nô-ên” (Santa Claus) và mọi thứ, đã mang một dáng vẻ khác xa với giá trị thật từ những gì lễ Giáng sinh có.

¹⁴ Bây giờ, chúng ta không...chúng ta—chúng ta không biết, và tôi chắc chắn không tin...Tôi vừa đến, vợ tôi ở phía sau đó, và tôi...đi xuống dưới đường, lắng nghe một nhà thiên văn học nói; mà bây giờ, họ vừa phát biểu ý kiến về những gì mà nhà thiên văn học đã kể với tôi cách đây nhiều, nhiều năm trước, khi tôi còn là người quản lý khu vực cấm săn bắn ở Indiana đây. Khi họ nói với tôi rằng...cách mà những ngôi sao đó đến với nhau như thế nào, giống như điều nhà thiên văn học đầu tiên đã phát biểu và điều đó hình thành, những gì họ đã nói là một hiện tượng tự nhiên xảy ra, tôi tin ông ấy đã nói tối nay, cứ mỗi tám trăm năm, hay gần như thế. Và nó tự hình thành lần nữa, về: sự hội tụ của

sao Kim và sao Mộc, và tôi quên; và sao Hỏa—...sao Hỏa; không, tôi...điều đó sai. Đó là một số ngôi sao mà tốc độ của chúng khi chúng đi ngang qua đường quỹ đạo của trái đất, và nhà thiên văn học này tối nay đang cố nói rằng nó thật sự là một việc tự nhiên. Tôi—tôi không—tôi không chấp nhận điều đó. Tôi tin đó là một việc siêu nhiên, mà Đức Chúa Trời đã làm. Ngài, những sự việc là siêu nhiên với Đức Chúa Trời. Ngài là Đấng Siêu Nhiên.

¹⁵ Và—và tôi nhìn lại và biết rằng điều này đang quay lại lúc này đến tháng Tư, tôi đã...Chúa muốn cho tôi còn sống đến ngày đó, tôi sẽ được năm năm tuổi. Hiểu không? Và tôi—tôi biết... Nhưng nhìn lại cuộc sống mình, và tôi tự hỏi điều đó đã xảy ra ở đâu. Từ những lễ Giáng sinh đầu tiên, khi chúng ta treo những chiếc tất lên, và Mẹ sẽ lấy...Chúng ta có thể nhận được một quả cam, và hai hoặc ba que kẹo, và đó là một lễ Giáng sinh tuyệt vời với chúng ta. Nhưng, anh em biết, trẻ con chúng—chúng mong nhận được quà. Chúng ta—chúng ta thấy rằng—rằng lễ Giáng sinh là dành cho...chủ yếu là trẻ em, chúng—chúng trông mong với điều đó ngày nay. Nó—nó đã chuyển thành ngày lễ của trẻ con. Nhưng thật sự nó là của người lớn; họ nên dạy cho con cái mình biết ý nghĩa đích thực của lễ Giáng sinh là gì.

¹⁶ Và nói chung tôi không tin rằng—rằng Đấng Christ có thể được sanh ra vào ngày hai mươi lăm của tháng Mười hai, tại xứ Giu-đa, bởi vì tiết trời lúc đó lạnh hơn ngay ở đây bây giờ. Hiểu không? Ồ, và làm sao các kẻ chăn chiên có thể canh giữ bầy chiên của mình ban đêm được? Và—và rồi việc đóng thuế và mọi thứ khác, và Ma-ri thì phải đi đoạn đường quá xa, từ con đường dưới Bết-lê-hem lên xứ Giu-đa, đúng hơn là, lên Giê-ru-sa-lem, ở...vì việc đóng thuế. Tôi—tôi—tôi hầu như khó có—có—có thể tin điều đó. Bà đi lên, tôi tin bà đi đến thành Na-xa-rét, và vì vậy khi...Làm sao điều—điều đó có thể xảy ra. Nó không thể xảy ra—xảy ra được, nhưng tôi tin rằng Đấng Christ đã được sinh ra vào mùa xuân, bởi vì về mọi mặt Ngài là Chiên Con. Hiểu không? Anh em để ý, Ngài được sinh ra trong chuồng gia súc, và không phải ở trong nhà không?

¹⁷ Và khi họ treo Ngài trên thập tự (những người khác), theo như chúng ta biết, rằng ông không hề nói gì về Ngài dẫn họ đi,

nhưng họ dẫn Ngài đi. Anh em biết chiên con hay con cừu phải bị dẫn đến hàng làm thịt không? Nó—nó sẽ không tự đi đến chỗ giết làm thịt, bạn—bạn phải dẫn nó đi đến đó. Và thường thì con dê dẫn con chiên. Trong—trong các lò giết thịt, họ có một con dê. Và con dê này sẽ đi men theo lối dẫn súc vật đi uống nước này, cho đến khi nó dẫn con chiên đến lối dẫn súc vật đi để giết thịt này, và rồi con dê đó sẽ nhảy vọt ra. Nhưng khi đến lúc người ta định giết con dê, thì nó làm ầm ĩ cả lên (nó phải đi vào chỗ giết làm thịt) nhưng, dĩ nhiên, bạn không thể trách được nó. Nhưng—nhưng chính là việc—việc cách mà con chiên phải bị dẫn đi như thế nào, và Ngài đã bị dẫn đến hàng làm thịt. Họ đã dẫn Ngài đi. Ngài là Chiên Con. Và tôi tin đó là lẽ tự nhiên, và những con chiên đều được sinh ra trong tháng Ba, tháng Tư, và có một vài nơi có thể kéo dài hơn, đến tháng Năm. Và tôi không tin việc đó xảy ra trước tháng Ba và sau tháng Năm, chỉ nằm trong vòng những tháng đó.

¹⁸ Nhưng khi hội thánh, Cơ-đốc giáo, đã được kết hiệp vào Công giáo Rô-ma, ở Giáo hội nghị Nicaea, khi họ chấp nhận... đất nước Rô-ma công nhận Cơ-đốc giáo và lập nên những gì họ gọi là tôn giáo phổ thông, là Cơ-đốc giáo. Họ đồng hóa thành tôn giáo phổ thông, và họ thờ các hình tượng, và họ có thờ thần mặt trời.

¹⁹ Và ngay bây giờ, từ—từ ngày hai mươi mốt đến ngày hai mươi lăm, mặt trời hầu như đứng trong cùng vệt đường của nó khi nó đang đi qua. Các bạn gọi điều đó là gì? Là một...Tôi nghĩ tôi đã biết điều đó, nhưng tôi không thể nghĩ ra. Khi mặt trời—thì... nó—nó chiếm rất nhiều thời gian và mất rất nhiều thời gian, cho đến ngày hai mươi mốt, giữa ngày hai mươi mốt và hai mươi lăm của tháng Mười hai. Ồ, tôi quên mất họ đã gọi nó là gì. Là gì nhỉ? [Người nào đó trong hội chúng nói, “Nhật thực phải không?”—Bt.] Không, nhật thực là khi nó đi ngang qua, mặt trời và mặt trăng đi qua với nhau. Nó là điều gì đó ở trong đấy, ồ, tôi—tôi—tôi hầu như có thể nói điều đó nhưng không thể nói ngay bây giờ. Tuy nhiên, đó là sự đứng yên của mặt trời theo cách gọi của người Rô-ma (đó là khi các đường đi của mặt trăng và mặt trời giao nhau), người ta gọi đó là *ngày sinh của thần mặt trời*. Họ tổ

chức lễ đó từ ngày hai mươi mốt đến ngày hai mươi lăm tháng Mười hai.

²⁰ Vậy nên, sau đó cái tục lệ này được cải chánh, Rô-ma trở thành...Cơ-đốc giáo được chấp nhận, theo cách của họ ở Rô-ma, rồi họ nói, “Chúng ta sẽ làm chung lễ kỷ niệm giống như vậy, và làm ngày đó là *ngày sinh của Con Đức Chúa Trời*.” Hiểu không? Thần mặt trời, ngày sinh của Jupiter, rồi lấy làm thành ngày sanh của Con Đức Chúa Trời, ngày hai mươi lăm tháng Mười hai, và điều đó...

²¹ Nhưng điều đó có gì quan trọng? Đấy, ngày hôm nay khi chúng ta...Thậm chí nếu nó là một...nếu họ tổ chức nó vào tháng Bảy hay tháng Tám, hoặc có thể bất cứ khi nào, thì nó vẫn là sự thiêng liêng về việc tưởng nhớ rằng “Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta niềm hi vọng mà chúng ta có được trong chúng ta.”

²² Và bây giờ, các bạn nói, “Ồ, phần còn lại của chúng là tất cả Santa Claus và những thứ đang diễn ra như họ làm; ồ, chúng ta thật có thể cũng làm lễ đó.” Không, thưa quý vị! Không, đây không phải là một lễ kỷ niệm ngoại giáo đối với chúng ta, đây là thì giờ thiêng liêng. Nếu không có sự Giáng sinh, thì sẽ không có sự sống lại. Nếu không có sự Giáng sinh: sẽ không có tình yêu thương, không có sự bình an, sẽ không có đời sau cho những kẻ tin; nếu không có sự Giáng sinh.

²³ Và bây giờ, các bạn nói, “Ồ, nếu phần còn lại của thế gian, họ chỉ...” Ồ, đấy, tia chớp hình rẽ quạt trên bầu trời đầy mây, đen kịt, cho thấy rằng có thể có ánh sáng trong thì giờ tối tăm. Những ngọn đèn này tối nay chứng minh điều đó, rằng có thể có ánh sáng trong thời giờ tối tăm. Và khi nào sự sáng đó chiếu sáng nhất? Trong sự tối tăm. Các bạn bật những ngọn đèn này lên vào ban ngày, lúc mặt trời đang tỏa sáng, hầu như các bạn sẽ khó mà thấy được chúng đang chiếu sáng. Nhưng chỉ một ngọn đèn nhỏ, một tia sáng nhỏ bé sẽ chiếu sáng thật rạng rỡ trong lúc tối tăm. Và ngay bây giờ là sự tối tăm khi mà mọi Cơ-đốc nhân nên làm chứng về hi vọng sống trong người ấy, về Chúa Jêsus Christ là Con Đức Chúa Trời; không phải Ông già Nô-ên nào đó được sinh ra xưa kia, anh em biết đấy, và hầu như một cây nào đó thấp lên và sáng cả khu rừng một đêm nọ, câu chuyện hoang tưởng vô

cùng nào đó. Nhưng chúng ta tin một cách chắc chắn trên Lời hứa của Đức Chúa Trời về một Đấng Mê-si hiện đến, và Ngài đã được sinh ra vào ngày Giáng sinh, hai mươi...cách đây gần hai ngàn năm, chúng ta tin như vậy.

²⁴ Vì thế, tối hôm nay chúng ta sẽ nói một chút trên một cách khác. Tôi đoán mục sư của anh em đã giảng rồi, và có thể nói lại vào tối thứ Tư bởi vì tôi—tôi biết anh đã để lại một đề tài nào đó hay điều gì đó, cho tôi ở bục giảng này tối hôm nay. Và tôi muốn anh ấy đem nó đến với các bạn, tôi muốn nghe anh ấy giảng.

Nhưng, trước khi chúng ta đi vào bài giảng, chúng ta hãy cúi đầu một lần nữa trong giây lát để cầu nguyện:

²⁵ Lạy Cha trên Trời, trong giờ phút thiêng liêng quan trọng này, khi chúng con nghĩ về những điều khác nhau trong lời Kinh Thánh ở đây, mà mọi nơi chúng con đi, trở lại trong Cựu Ước, nói về ngày đó khi Đức Chúa Trời sẽ ban Con Ngài đến thế gian. Cách mà những tiên tri ấy trong thời kỳ đó được phân bổ cho sự nói tiên tri trong thời của họ về Lời của Đức Chúa Trời đến với họ thế nào. Và họ đã nói tiên tri trong thời của mình và báo trước về những điều mà sẽ ứng nghiệm, và chúng con thấy được tất cả điều đó ứng nghiệm ở Bết-lê-hem đêm ấy khi Đức Chúa Trời quá yêu thương thế gian đến nỗi Ngài đã ban Con Một rất yêu dấu của Ngài. Chúng con cảm tạ ơn Cha về điều này.

²⁶ Và giờ đây, Chúa ôi, tối nay khi chúng con nhóm nhau tại đây để—để nói về Lời Ngài; và Nó rất thiêng liêng, Chúa ôi, đó là lý do chúng con thích thưa với Ngài trước tiên. Và chúng con cầu xin Chúa sẽ mở ra sự hiểu biết của chúng con với Lời Ngài. Chúng con cầu nguyện trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

²⁷ Bây giờ tôi muốn đọc lời Kinh Thánh ở đây, chỉ là câu chuyện Giáng sinh quen thuộc, cho lời Kinh Thánh tìm thấy trong—trong Ma-thi-ơ, chương thứ 2. Và trong khi anh chị em lật tới chỗ đó, và xem thêm trong Giảng 3:16.

²⁸ Và đêm hôm nọ ở Phoenix...Nếu các bạn những người mở băng ghi âm ở đây, lắng nghe những cuốn băng này, tôi muốn cho các bạn nghe một bài giảng đó: *Tại Sao Chúa Jêsus Phải Đến Bết-lê-hem*. Tại sao Ngài phải làm điều đó? Và những hình bóng

ở đó về vua Đa-vít, nằm và—và chờ đợi trên núi, nhìn xuống và thấy quân Phi-li-tin đóng quân. Và tôi so sánh điều đó với ngày hôm nay một cách chính xác, và thấy rằng Bết-lê-hem...nó có ý nghĩa gì.

29 Và Đấng Christ là Bết-lê-hem của chúng ta, và có thể chứng minh rằng mỗi người được sinh ra trong Đức Chúa Trời là được sinh ra tại Bết-lê-hem, bởi vì Đấng Christ là Bết-lê-hem. Và đó là những gì Ngài đã là, *Bánh Sự Sống*. Và Beth, *B-e-t-h* nghĩa là—nghĩa là “nhà,” *E-l* là “Đức Chúa Trời,” và e-l-h-e-m là *Elhem* nghĩa là “bánh,” và “Bánh của Nhà Đức Chúa Trời.” Và Chúa Jêsus Christ là “Bánh của Nhà Đức Chúa Trời,” Bánh của Sự sống Đời đời. Và mỗi người được sinh ra trong Đấng Christ, thì người đó được sinh ra trong *Bết-lê-hem*, “Nhà Bánh của Đức Chúa Trời.” Và cách mà các liên đoàn của các giáo hội này ngày hôm nay đóng quân thể nào, giống như quân Phi-li-tin, là để giữ dân sự xa khỏi Nó.

30 Và cách mà những dũng sĩ kia, biết Đa-vít là người được xức dầu và sẽ lên làm vua ngày nào đó...rất không được mọi người ngưỡng mộ lúc ấy, bởi vì ông là người lẩn tránh giữa dân sự, nhưng một ngày sự kêu gọi của ông đến. Có những dũng sĩ ở với ông. Và hãy nhớ, những người đó là dân Ngoại, hầu hết mỗi người trong họ là dân Ngoại, một hình bóng rất đẹp của ngày hôm nay. Và một người rất gan dạ, người ấy đã giết chết tám trăm người bằng...bằng cây giáo, một mình, trong một ngày. Một người khác đứng trong cánh đồng đậu lăng, và kẻ thù tiến đến, cả đoàn quân đang tiến lên. Và tất cả bọn họ bỏ chạy, còn người ấy đứng đó và giết chết những người đó cho đến khi hai cánh tay mệt mỏi. Và rồi người khác nữa, đã nhảy vào hang và giết sư tử trong một ngày đầy tuyết, bằng tay không. Và một người Phi-li... hay người Ê-díp-tô chạy đuổi theo sau anh ta, với cây giáo dài trong tay, và người đó quay lại dùng cây gậy mình đánh bật cây giáo ra khỏi tay hắn, lấy cây giáo của hắn và giết người Ê-díp-tô một mình, và giết ba trăm tướng lĩnh.

31 Và thật là những con người vĩ đại! Đa-vít kêu lên, “Ước gì ta có thể uống một lần nữa, đây, từ cái giếng đó!” (nơi mà trước đó ông đã thường cho chiên của mình uống nước mỗi buổi sáng,

khi ông thả chiên ra khỏi ràn, chúng muốn uống nước) Và những người dùng sỏi này rút gươm ra và chiến đấu với quân thù suốt mười lăm dặm đường, mang nước này về.

³² Và Đa-vít đã nói, “Không khi nào, ta hẳn không uống nước đó đâu.” Và ông đã đổ nước đó ra đất như một của lễ uống dâng cho Chúa. Thật là một hình bóng đẹp để về việc giống như vậy, trong Giảng 3:16 này, tối nay.

...Đức Chúa Trời quá yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con Một của Ngài,...

³³ Và Đấng Christ đã làm gì? Sự Sống mà Ngài đã có để sống Đời đời, Ngài đã đổ nó ra trên đất từ những mạch máu của Ngài, sự sống tự nhiên của Ngài, đổ ra trên đất làm của lễ chuộc tội cho chúng ta. Và làm thế nào dân Ngoại ngày hôm nay, những con người tôn kính, những con người, những con người vĩ đại, tuốt gươm ra, và đứng đó chặn đường quân thù để lấy nước trong lành dâng cho Đấng Christ (Đa-vít của chúng ta), mà rất không được nhiều người ưa thích ngày nay. Nhưng Đa-vít của chúng ta, mà chúng ta biết Ngài đang đến trong năng quyền, Ngài đang đi lang thang qua mọi đất nước bằng đôi chân Ngài như thế, và cai trị họ bằng cây roi sắt. Và những con người dũng mãnh thật sự, đứng đó với Lời Đức Chúa Trời và đón ngã từ phía này đến phía kia một cách gan dạ, bởi vì chúng ta biết Ngài đến trong năng quyền.

³⁴ Bây giờ chúng ta hãy đọc, sau Giảng 3:16; chúng ta hãy đọc sự thăm viếng của—của các nhà Chiêm tinh trong Phúc âm Ma-thi-ơ, chương thứ 2.

Bấy giờ khi Đức Chúa Jêsus đã sanh tại thành Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, đang đời vua Hê-rốt, có mấy nhà thông thái từ—từ Đông phương đến thành Giê-ru-sa-lem,

Mà hỏi rằng: Vua dân Giu-đa mới sanh tại đâu? Vì chúng ta đã thấy ngôi sao Ngài bên đông phương, nên đến đặng thờ lạy Ngài.

Nghe tin ấy, vua Hê-rốt...cùng cả thành Giê-ru-sa-lem đều bối rối.

Vua bèn nhóm...tất cả các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo lại trong dân, mà tra hỏi rằng Đấng Christ phải được sanh tại đâu?

Và họ tâu rằng, Tại Bết-lê-hem xứ Giu-đê, vì có Lời của đấng tiên tri chép như vầy:

Hỡi Bết-lê-hem, đất Giu-đá! thật người chẳng kém gì các thành lớn của xứ Giu-đá đâu:...vì từ người sẽ sanh ra một Tướng, là Đấng chăn dân Y-sơ-ra-ên, tức dân Ta.

...Hê-rốt bèn vời mấy nhà thông thái cách kín nhiệm, và hỏi kỹ càng về ngôi sao đã hiện ra khi nào.

Rồi vua sai họ đến thành Bết-lê-hem, và dặn rằng: Các người hãy đi, hỏi thăm cho chắc về tích con trẻ đó; khi tìm được rồi hãy cho ta biết, đặng ta cũng đến mà thờ lạy Ngài.

Khi họ...nghe vua phán xong, liền đi; và, kìa, ngôi sao mà họ đã thấy bên đông phương, đi trước mặt họ, cho đến chừng ngay trên chỗ con trẻ ở mới dừng lại.

Và khi họ thấy ngôi sao, họ mừng rỡ quá bội.

Và khi họ vào đến nhà, thấy con trẻ cùng Ma-ri, mẹ Ngài thì sấp mình xuống mà thờ lạy Ngài; rồi... họ bày của quý ra, dâng cho Ngài những lễ vật là vàng,...nhũ hương, và một được.

Kế đó, trong giấc chiêm bao, mấy thầy được Đức Chúa Trời mách bảo...đừng trở lại nơi vua Hê-rốt, nên họ đi đường khác mà về xứ mình.

³⁵ Rất lạ ở đây cách mà Đức Chúa Trời, trong một đường lối nhỏ hơn,...Đức Chúa Trời hay phán bảo với dân sự qua những giấc chiêm bao. Tôi tin điều đó. Nhưng làm thế nào mà Đức Chúa Trời trong trường hợp này đã dùng giấc chiêm bao ở hàng thứ yếu.

³⁶ Vậy thì, chiêm bao là...một giấc mơ, nếu nó được thông giải cách đúng đắn, thì nó giống như một khái tượng; nếu nó là một giấc mơ và được thông giải. Đức Chúa Trời đã sử dụng nó trong thời Cựu Ước và qua các thời đại, và phán hứa trong những ngày sau rốt này sẽ dùng nó lại. Vậy thì, nhiều người có thể ăn uống quá đà và—và vân vân và có những cơn ác mộng, và nó chẳng

phải—nó chẳng phải là những điềm chiêm bao thuộc linh, đích thực, nó không cảnh báo điều gì khi các bạn—khi các bạn đọc điềm chiêm bao đó. Và một số của nó có thể dường như đúng, nhưng tuy vậy chưa thật sự là những giấc mơ thuộc linh, đích thực. Và chúng ta biết ở đây tại đền tạm này mà Chúa ban cho dân sự những giấc chiêm bao và chúng được thông giải, và chúng ứng nghiệm, và chúng là thật. Nhưng đó là cách khai thị thứ yếu của việc làm điều đó. Hiểu không?

37 Vậy thì, lý do nó được thực hiện lúc ấy, là bởi vì không có một vị tiên tri nào trên đất vào thời đó, để thông giải điềm chiêm bao. Hiểu không? Không có tiên tri nào để thông giải những giấc mơ, như Giô-sép và—và Đa-ni-ên và như những tiên tri ấy thời xưa. Họ đã không có tiên tri trong bốn trăm năm, và Đức Chúa Trời đã dùng một giấc chiêm bao để...để bảo vệ Con của Chính Ngài. Ngài đã làm điều đó.

38 Ngài phán với Giô-sép, vì ông là “một người công bình, chẳng muốn nàng mang tiếng xấu, bèn toan đem để nhem.” Không nghi ngờ gì nàng đã kể cho ông nghe về sự viếng thăm của Gáp-ri-ên và vân vân, và những gì người đã phán bảo; nhưng khi ông thấy nàng sắp làm mẹ, điều—điều đó quá bất thường. Các bạn biết, nó thật...nó là điều gì đó rất khác thường. Và anh em biết, đó cũng là vấn đề ngày hôm nay. Đức Chúa Trời làm những việc lạ thường, và nó là quá lạ thường đến nỗi thậm chí người công bình không thể biết được.

39 Giô-sép không thể hiểu điều đó, nó quá lạ thường. Ông là người tốt, không có điều gì sai với ông. Ông là người tốt, một người công bình, nhưng điều đó quá khác thường. Đây, Giô-sép có lẽ chừng bốn mươi hay bốn lăm tuổi, khoảng chừng đó, họ tuyên bố, vì ông và Ma-ri đã đính ước. Nhưng ở đây chúng ta thấy điều gì đó mà chưa bao giờ xảy ra: một người nữ đã hứa hôn với người đàn ông này và tuy nhiên lại sắp trở thành người mẹ! Và điều đó thật quá bất thường theo lý trí để Giô-sép có thể bỏ nàng. Nhưng ngay lúc ông có quyết định đó, Đức Chúa Trời đã sai Thiên sứ Ngài, hiện đến với ông trong giấc chiêm bao và phán rằng, “Người chớ ngại lấy Ma-ri làm vợ, vì Con mà người chịu thai đó là bởi Chúa Thánh Linh.”

40 Thật là một đức tin mới được khôi phục tuyệt vời mà Giô-sép phải có khi ông thức dậy từ nơi đó! Thấy vậy, ông không hề cần sự thông giải nào, giấc mơ này không mang tính biểu tượng. Nó nói thẳng ra, “Người chớ ngại lấy Ma-ri làm vợ, vì Con mà người chịu thai đó là bởi Chúa Thánh Linh.” Không có một tiên tri nào đưa ra sự thông giải điều đó, vì vậy nó phải đến trực tiếp, đến thẳng như thế; với Đức Chúa Trời...từ Đức Chúa Trời đến với Giô-sép. Bây giờ...và Đức Chúa Trời đã lấy phương cách thứ yếu đó.

41 Điều đó dạy chúng ta bài học gì ở ngay đây, trước khi chúng ta đụng đến chủ đề của mình? Đây là điều chúng ta được dạy dỗ: rằng Đức Chúa Trời có thể sử dụng mọi khả năng của chúng ta nếu nó được ủy thác...đầu phục Ngài. Ngài có thể dùng tâm trí chúng ta, những giấc mơ của chúng ta, tiềm thức chúng ta, lương tâm ban đầu của chúng ta, lưỡi chúng ta, những bài hát của chúng ta, đôi mắt chúng ta, của...Mọi thứ mà chúng ta có Đức Chúa Trời có thể sử dụng nếu nó được giao phó cho Đức Chúa Trời. Hiểu không? Mọi thứ mà anh em có, hãy giao phó nó cho Chúa. Ngài sẽ dùng mọi phương tiện và mọi phần của anh em, Ngài sẽ sử dụng nó. Cho nó là gì, Ngài sẽ sử dụng nó nếu nó được thánh hóa cho mục đích và sự kêu gọi của Ngài.

42 Bây giờ, tối nay chúng ta sẽ nói về: *Những Món Quà*. Và tôi muốn đặt đề tài này, nếu...Tôi đã viết ra, ghi xuống đôi điều trong đó, khi Anh Neville đã nêu ra ở trên: *Quà Tặng Của Đức Chúa Trời Luôn Tìm Thấy...Quà Tặng Của Đức Chúa Trời Luôn Tìm Thấy Chỗ Của Chúng*. Những sự ban cho của Ngài thì luôn luôn bị chối bỏ, nhưng nó thật sự tìm được chỗ của nó khi...

43 Bây giờ, hãy xem món quà mà những nhà thông thái này đã mua...hay là mang đến cho Ngài. Ngày hôm nay chúng ta thấy rằng mình đang đổi chác những món quà. Mọi người phải có một món quà, và cố gắng hình dung ra thứ gì người kia sẽ tặng lại cho mình, để người đó có thể cho người kia thứ tương xứng. Và nếu không, ồ, vào ngày đầu Năm Mới, người ấy cảm thấy mình phải đền bù nó. Và mỗi người tìm hiểu và lo lắng đi lại trên sàn nhà, những nhà triệu phú, cách mà họ xem là khá tốt đẹp. Họ cho đi rất nhiều với người *này* và người *kia*, khi mà điều—điều đó hoàn toàn sai. Nó—nó thì—nó thì—nó thì hoàn toàn...lẽ Giáng sinh...

44 Ở đây: có một món quà duy nhất mà các bạn có thể cho, và đó là chính các bạn. Hãy dâng chính mình cho Đức Chúa Trời bởi vì Chúa đã ban tặng cho bạn Món Quà của Ngài rồi. Vậy thì, thứ duy nhất bạn còn nợ Đức Chúa Trời, đó là nợ chính bạn với Ngài.

45 Bây giờ, và nhiều lần, *những cái tên* ở trong Kinh Thánh. Chúng ta không để ý đến nó nữa, ngày hôm nay. Chúng ta...Các bạn thường hay nghe tôi coi thường cái tên này, về cách gọi con cái...hay người ta gọi con cái họ là “Ricky.” Vậy thì, *Ricky* là một cái tên xấu kinh khủng! Hiểu không? Và nó là một...quý vị không được gọi chúng bằng cái tên đó. Nếu quý vị nào có đứa con được đặt tên là Ricky, vì sự tốt lành, hãy đổi cho nó một cái tên gì khác. *Ricky*, hay—hay là *Elvis*, hay là gì đó như thế...*Ricky* có nghĩa là “một người xấu xa đê tiện.” Hiểu không? Và vì vậy quý vị—quý vị hành động...Và—và quý vị gọi một người là gì, thì điều đó đem lại một ấn tượng thế ấy. Một quý cô, ngày nọ, có một cậu con trai ở ngoài gọi là “Ricky” và tên của nó Ricky, James Ricky. Và bởi vì tên đó rất phổ biến (Ricky), họ đã đặt tên nó là “Ricky.” Tôi bảo, “Hãy đổi cái tên đó đi!”

46 Tôi để ý một số người ngồi tại đây cũng có những cháu trai, và tên gọi của nó là...một—một cậu bé là một người rất đáng yêu, dễ thương nhất; còn đứa khác có cái tên là Ricky, và đó là con người của nó. Các bạn hãy để ý xem, bản tính nó cũng giống như cái tên đặt cho nó vậy. Và nó...Tôi đã nói với một số cụ ông cụ bà, hay người nào đó, tôi nói, “Hãy nói mẹ nó đổi tên khác cho thằng bé đó, đổi thành một cái tên khác và xem thử điều gì xảy ra cho đứa bé.” Đấy, nhiều người không muốn tin vào điều đó. Chúng ta nghĩ mình đã sống quá lâu với điều đó.

47 Nếu như không có vấn đề gì với cái tên gọi, thì tại sao hồi xưa Gia-cốp được gọi là *Gia-cốp*, mà có nghĩa là “người chiếm chỗ, kẻ lừa dối,” đó là những gì ông ấy đã có? Nhưng khi ông vật lộn với Chúa suốt đêm, và Chúa đã đổi tên ông, và gần...khi ông gần sáu mươi tuổi. Ngài đã đổi tên ông từ—từ—từ *Gia-cốp* thành *Y-sơ-ra-ên*, “hoàng tử trước Đức Chúa Trời,” và đó là con người ông.

Tại sao Áp-ram được gọi...phải được gọi là “Áp-ra-ham” trước khi đứa trẻ được sanh ra? Tại sao Sa-rai được gọi là “Sa-ra” trước khi đứa trẻ được sinh ra?

Tại sao Phao-lô...hay gọi...tên của ông là Sau-lơ, nhưng khi ông gặp Chúa Jêsus, Ngài đã đổi tên ông từ Sau-lơ thành “Phao-lô.”

Khi Si-môn được đổi tên từ Si-môn thành *Phi-e-rơ*, có nghĩa là “viên đá nhỏ.” Và—và tất cả những tên của họ được đổi, là bởi vì đặt tên người đó là gì thì người đó mang bản tính thể ấy. Khi anh em nói điều gì đó, thì nó tự xác nhận. Tôi không muốn đề cập quá nhiều đến vấn đề đó, vì điều đó sẽ đến vào tối Chúa nhật sắp tới, thấy đó, sự chứng nhận về một lời. Và, nhưng bây giờ, chúng ta đã thấy những điều này rất đúng.

⁴⁸ Bây giờ hãy xem, Đức Chúa Trời...Thật là một điều lạ lùng tối nay, để thấy rằng những người đó, các nhà Chiêm tinh đó, những người uyên bác, những con người vĩ đại...đến từ phương Đông, đó là Ba-by-lôn, là Ấn-độ. Và họ cứ đi từ đêm này sang đêm nọ mà không hề gặp, và rồi một đêm họ đến được nơi đó, họ mất khoảng hai năm để đến được nơi đó. Và họ không hề đến với Hải Nhi nằm trong máng cỏ. Họ đến với một Con Trẻ, một Con Trẻ. Và Hê-rốt đã giết hết những con trẻ từ hai tuổi trở xuống. Đấy, để biết rằng không còn một con trẻ còn nằm trong nôi, ông cứ giết hết thấy những con trẻ còn nằm ngửa. Nhưng ông đã giết hết những đứa trẻ, vậy để ông có thể tin chắc giết được Ngài, bất cứ ở đâu từ hai tuổi trở xuống. Ông ước lượng khoảng thời gian đó bởi vì ông không muốn giết quá nhiều, hết thấy chúng, ông chỉ... bởi vì chúng như là những nô lệ phục dịch cho ông. Ông muốn kiếm được...để tin chắc giết được Ngài, vì vậy ông nói, “Hãy giết Con Trẻ khoảng hai tuổi trở xuống. Vậy, mọi đứa trẻ từ hai tuổi trở xuống, hãy giết hết.” Hiểu không?

Và điều đó ứng nghiệm theo những gì đáng tiên tri đã nói, rằng “Tại—tại Ra-ma có nghe tiếng—tiếng kêu la hay kêu khóc, khóc lóc; ấy là Ra-chên khóc các con mình, và chúng không còn nữa.”

⁴⁹ Bây giờ, các bạn có để ý rằng các nhà thông thái này, những con người vĩ đại, đã ở Ba-by-lôn và họ đã thấy Ngôi sao Ngài, chúng ta nói, “Chúng tôi đã thấy Ngôi sao Ngài bên đông phương và đến đặng thờ lạy Ngài.” Họ đến từ bên đông phương, nơi họ thấy Ngôi sao, đi đến phương tây. Bởi vì Ấn-độ nằm ở phía tây,

phía tây bắc của Ba-...của—của xứ Palestine. Và họ phải đi thẳng xuống qua Sông Tigris và đi qua những bình nguyên ngay trên đó, đi xuống để vào Bết-lê-hem nơi họ tìm thấy con—con—Con Trẻ. Và nhớ rằng Giô-sép và những người ấy đã không ở lại đó; họ đã đi thẳng xuống Na-xa-rét và nuôi dưỡng Con Trẻ, ngay tại đó.

⁵⁰ Bây giờ, chúng ta thấy ở đây rằng họ đã dâng...Những người này, là những nhà chiêm tinh học và nghiên cứu các tinh tú, và nhìn thấy những ánh sáng huyền bí trên trời xuất hiện trên đó, họ đoán biết có điều gì đó xảy ra; mà họ biết rằng đó là Đấng Mê-si, đấng—Đấng Cai Trị các tầng trời và đất, đã được sinh ra. Và họ đến, biết rằng Thần thánh sẽ được bao bọc, ở bên trong một—một con người; bởi vì điều đó cho các bạn thấy lời chứng của họ...Các bạn biết, các bạn biết, đời sống của bạn nói nhiều hơn những lời bạn nói, cho đến nỗi dù bạn có nói gì đi chăng nữa, thì người ta nhìn vào đời sống bạn là biết—biết bạn thế nào.

⁵¹ Và hãy xem những người này, những nhà Chiêm tinh này, họ đem đến cho Ngài...Hãy xem những món quà họ đem đến cho Ngài, chứng thực những gì họ nghĩ Ngài là ai. Họ đem đến cho Ngài vàng, nhũ hương, và một dược. Và bây giờ hãy xem những lễ vật đó tượng trưng cho điều gì, là điều tôi muốn nói với các bạn lúc này...là những biểu tượng này có ý nghĩa gì. Bây giờ, tôi có vài lời Kinh Thánh chép ra đây để chúng ta sẽ đọc trong chốc lát về điều đó, ý Chúa.

Bây giờ: vàng, và nhũ hương, và một dược.

⁵² Bây giờ: vàng trong Kinh Thánh...cách nó tương xứng với Đấng Christ thế nào, bởi vì vàng nói về Thần thánh. *Vàng* là “Thần thánh.” Chúng ta sẽ đi đến với điều đó trong giây lát. *Nhũ hương* nói về “sự hầu việc.” Và *một dược* là “sự chết.” *Đức Chúa Trời, Thần thánh, trong sự hầu việc để chết.* Và đó là những gì Ngài phải làm. Chính thứ mà họ mang đến đã chứng minh những gì họ suy nghĩ về Ngài.

⁵³ Và tôi nói điều đó với chúng ta ngày hôm nay, “Những thứ mà chúng ta mang đến dâng Ngài chứng minh được những gì chúng ta suy nghĩ về Ngài.” Anh em hiểu tôi muốn nói gì chứ? Hiểu không? Nếu anh em là...Nếu anh em tin Điều đó bằng cả tấm lòng, tin mọi Lời về điều đó, anh em sẽ xác nhận nó bằng sự

dâng tất cả điều mà anh em có cho Nó. Hiểu không? Nhưng nếu anh em tin thật là một chỗ tốt để hội họp với những người giỏi hơn, chung quanh hội thánh và những thứ như thế, điều đó gần như những gì anh em dâng (chỉ vài giờ xã giao với một số người trong hội chúng hay điều gì đó). Nhưng nếu anh em—nếu anh em thật sự tin Điều đó hết lòng, thì anh em dâng mọi sự mình có cho Nó. Hiểu không? Và điều đó xác minh anh em, rằng anh em thật sự tin Sử điệp, rằng anh em tin nó là Lễ thật.

54 Vì vậy nhiều người nói, “Tôi có thể tin điều này lắm. Tôi có thể tin vậy.” Các môn đồ...Tôi tin lần vừa rồi ở đây, tôi đã nói về điều đó: *Tín Đồ Thật, Tín Đồ Giả Hình, Và Tín Đồ Chẳng Tin*. Đúng thế không? Tôi...tôi chẳng đã nói về điều đó ở đây sao? Thấy không? Và mỗi người, hãy xem lại mình thuộc hạng người nào. Đây, sẽ đến một chỗ mà họ có thể hiểu rất nhiều về điều đó, đến nỗi không thể nghĩ ngợi được.

55 Bây giờ, những món quà này thật phù hợp với cuộc hành trình của Đấng Christ trên đất, một Hải Nhi sanh ra trên trái đất này. Và những lễ vật này mà những nhà thông thái mang đến cho Ngài, phù hợp thật chính xác với chức vụ của Ngài từ Đức Chúa Trời và hành trình của Ngài trên đất.

56 Bây giờ, điều thứ nhất: Đức Chúa Trời. Đây là Đức Chúa Trời, Chúa Jêsus là Đức Chúa Trời trong hình thức con người. Thật là khó cho người ta chấp nhận điều đó, ngay cả ngày nay, rằng “Ngài là Đức Chúa Trời.” Và Ngài...Đó là những gì Ngài đã là. Ngài không là ai khác hơn là Đức Chúa Trời. Ngài là Đức Chúa Trời đã bày tỏ trong xác thịt. Ngài là Đấng Tạo Hóa trong sự sáng tạo của Chính Ngài. Bây giờ điều đó...Ngài là Đấng Tạo Hóa trong sự sáng tạo của Ngài, bằng sự sáng tạo, cho sự sáng tạo. Ngài là Đấng Tạo Hóa trong sự sáng tạo của Ngài, bởi sự sáng tạo của Ngài, cho sự sáng tạo của Ngài. Mọi phương trời trở lại ngay trong Đức Chúa Trời, toàn bộ sự việc. Anh em không thấy điều đó sao? Sự trọn vẹn của Đức Chúa Trời! Ngài là Đấng Tạo Hóa cũng như Ngài là Đức Chúa Trời. Và Ngài đã là một Người trên đất (một Người của thời gian), mà có nghĩa rằng Ngài phải có một sự bắt đầu, do đó Ngài đã tạo dựng nên cho chính Ngài một thân thể để sống trong đó. Đức Chúa Trời, chính Ngài, đã tự tạo một thân thể cho chính

Ngài. Hiểu không? Mà bởi sự tạo dựng thân thể này, Ngài mới có thể cứu chuộc sự sáng tạo hư mất mà Ngài đã tạo dựng nên.

⁵⁷ Không có gì mà con người có thể hủy diệt, không có một điều gì cả. Bạn không thể làm gì để tiêu hủy bất cứ cái gì được. Bạn có thể lấy một tờ giấy và đốt nó đi, bạn có thể đốt cháy một toà nhà, bạn có thể đốt rụi một cây; nhưng bạn không thể tiêu hủy nó được. Bạn...sức nóng ở trong đó, lửa đó bốc cháy lên, đó chỉ là về sự đốt cháy thành phần hoá học. Chúng đang trở về với trạng thái vật chất ban đầu. Chúng không bị hủy diệt. Nếu bạn đốt cháy một miếng gỗ (và thế giới, nói ví dụ, nếu chúng ta sống trong cõi Đời đời như Đức Chúa Trời, và các thành phần hóa học ra khỏi mảnh gỗ đó và cháy đi thì nó sẽ trở lại trạng thái ban đầu của nó và nó...trong bất cứ điều gì nó đã có, sự vỡ ra của các nguyên tử và đại loại như vậy, thế—thế giới, hẳn là, đứng vững trong hàng triệu năm qua), điều đó có thể đến trở lại ngay và là một cây khác, hoàn toàn như nó đã có.

⁵⁸ Bạn không thể tiêu diệt bất cứ cái gì vì nó là tạo vật bằng Lời được Phán của Đức Chúa Trời. A-men! Ồ, và điều đó làm tôi cảm thấy tin kính, lúc này. Hiểu không? Những gì Đức Chúa Trời phán, Nó vững lập đời đời. A-men! Thấy đó, các bạn không thể hủy diệt. Chúng ta là một phần của trái đất này, và chúng ta có thể không bao giờ bị hủy diệt hoàn toàn. Không, thưa các bạn. Tội lỗi (linh hồn) sẽ bị hủy diệt, chúng ta nhận biết điều đó. Nhưng thân—thân thể mà chúng ta sống đây, không thể bị hủy diệt được. Hiểu không?

⁵⁹ Vậy thì, do đó, Đức Chúa Trời đã tạo dựng cho chính Ngài một thân thể. Ngài là Đấng Sáng Tạo, và đã tạo dựng nên sự sáng tạo của Chính Ngài, để bởi Tác Phẩm này Ngài có thể cứu chuộc những kẻ bị hư mất trong sự sáng tạo của Ngài (đó là các bạn và tôi, là những tạo vật của thời gian).

⁶⁰ Lời—Lời Ngài cho chúng ta biết chính xác điều đó...Ngài và các công việc của Ngài đã chứng minh rằng Ngài không gì hơn là Đấng Tạo Hóa. Ngài đã lấy một miếng bánh và bẻ nó ra, và cứ bẻ miếng bánh đó ra, và nuôi năm ngàn người ăn; và còn dư lại bảy giỏ đầy, và mọi người ở đó đã có một—một—một bữa ăn no nê.

⁶¹ Ngài lấy một con cá rồi bẻ ra phân phát. Bây giờ nếu chúng ta nhận thức được rằng Ngài đã tạo ra con cá đó lúc ban đầu. Ngài đã làm nên bánh đó ban đầu. Nhưng Ngài đã lấy cá đó và bẻ cá đó ra. Một con cá sống đã có, và rồi sau đó được nấu hay là—hay là chiên; và bất cứ khi nào Ngài bẻ nó ra, bất kể nó là gì (nấu hay chiên), nó phát triển trở lại (cùng phút mà Ngài bẻ nó ra) cá được nấu hay cá chiên khác. Điều đó chẳng kỳ diệu sao? Điều đó chứng tỏ Ngài không ai khác hơn là Giê-hô-va. Và rồi Ngài là Đấng Sáng Tạo mà có thể lấy tạo vật của Chính Ngài, và bởi tạo vật của Ngài, bày tỏ Ngài là Ai. Halêlugia! Điều đó chứng minh Ngài là ai. Ngài là Thần thánh. Vì vậy, vàng là chỉ về Ngài, trong của lễ dâng ở sự sinh ra của Ngài. Ngài là Thần thánh đã trở nên xác thịt.

⁶² Tôi có thể nêu ra một vài---Tôi cho là, không có ai lạ giữa chúng ta tối hôm nay, vậy...trong buổi nhóm cầu nguyện này. Nhưng xin cho tôi nói đôi điều. Chúa Jêsus, khi Ngài còn ở đây, ...? Bây giờ, đây là điều để suy nghĩ, không phải vì...hầu như chắc chắn...đúng hơn là tìm kiếm. Để ý, chỉ dành để suy gẫm, Chúa Jêsus phán, trong Phúc âm Giăng 14:12, “Kể nào tin Ta, cũng sẽ làm việc Ta làm và lại cũng làm việc lớn hơn nữa, vì Ta đi về cùng Cha Ta.” Các bạn để ý điều đó không? Chú ý, bây giờ, đó là Con Đức Chúa Trời hứa với kẻ tin, những điều lớn lao hơn Ngài đã làm, (trong những ngày sau rốt này) rằng những kẻ tin sẽ làm những việc lớn hơn Ngài đã làm. Phúc âm Giăng, chương 14, câu 12. Đúng thế không? Các bạn có tin Chúa Jêsus đã phán điều đó không?

⁶³ Để ý, khi Chúa Jêsus hóa bánh; Ngài lấy một miếng bánh, và làm nên bánh từ cái bánh đã có rồi. Khi Ngài tạo ra cá; Ngài lấy một con cá đã được tạo ra trước tiên rồi, và hóa ra nhiều lên. Đúng thế không? Ngài lấy nước, mà tiềm tàng sẽ trở nên rượu, và hóa rượu ra từ nó. Đúng thế không? Nhưng chúng ta đã thấy Ngài ở giữa chúng ta, trong thời cuối cùng này, tạo ra những thứ ngay, mà không có bất cứ cái gì ở đó cả! Đúng thế không? Ngài tạo ra một con sóc ở nơi mà không có con sóc nào. Đúng! Ô, Ngài là...vẫn là Đức Chúa Trời. Ngài vẫn là Thần thánh ngày hôm nay như Ngài đã là lúc đó và luôn luôn là, hay sẽ luôn luôn là. Ngài

vẫn là Đức Chúa Trời, và thách thức những tấm lòng tin điều đó, “Những việc lớn hơn việc này, các người...không có điều gì nắm giữ và phá vỡ. Hãy nói, và nó sẽ có vậy.”

64 Để ý lúc này, chúng ta thấy rằng Ngài...Ngài đã chứng thực. Các công việc mà Ngài đã làm chứng thực rằng Ngài là Thần thánh, tỏ cho thấy điều Ngài đã có. Vì Ngài phán, “Ví bằng Ta không làm các việc của Cha Ta, thì đừng tin Ta.”

65 Và Cơ-đốc nhân ngày hôm nay có thể nào không nói, “Ví bằng tôi không làm những việc của Đấng Cứu Rỗi tôi, thì đừng tin tôi”? Hiểu không?

66 “Như Cha sai Ta thế nào, Ta cũng sai các người thế ấy.” Và nếu anh em làm các công việc, các công việc sáng tạo của Cha đã sai Ngài, thì đó là một sự sáng tạo...Đấng Christ (Đấng Tạo Hoá) sai chúng ta, làm các công việc của Đấng Christ là Đấng Tạo Hóa. Hiểu không? “Như Cha sai Ta thế nào, thì Ta cũng sai các người thế ấy. Và ví bằng Ta không làm những việc của Cha Ta, thì đừng tin Ta.”

67 Thế thì Cơ-đốc nhân ngày hôm nay phải thực hiện Đời sống mà Đấng Christ đã làm nếu không chúng ta có quyền nói rằng, “Không phải như vậy.”

68 Để ý bây giờ, những công việc của Ngài đã tạo dựng Ngài...hay chứng thực Ngài là Đấng Tạo Hóa. Các công việc của Ngài mà Ngài đã làm tôn cao lời làm chứng của đời sống Ngài, rằng Ngài là “Đấng Tạo Hóa”; không có cách nào tránh khỏi điều đó. Cho nên, khi họ dâng lễ vật bằng vàng, họ hoàn toàn hài hòa Đức Chúa Trời với lễ vật của họ. Họ dâng vàng cho Ngài, mà điều đó xác nhận Ngài là Thần thánh. Luôn luôn chiếc vương miện, vương miện bằng vàng...cái đầu bằng vàng, của Vua Nê-bu-cát-nết-sa. Tất cả, anh em thấy, nó...luôn luôn Thần thánh được tượng trưng bằng vàng.

69 Bây giờ: *nhũ hương*. Chúng ta muốn hiểu những điều này thật nhanh. *Nhũ hương* là “của lễ dâng về sự hầu việc cho Đức Giê-hô-va.” Bây giờ, nếu các bạn muốn ghi xuống những câu Kinh Thánh này, Lê-vi ký 2:2, và Lê-vi ký 16:6 đến 15. Chúng ta thấy đó là luật lệ của chức vụ thầy tế lễ, dâng của lễ cho Đức Giê-

hồ-va. Khi người dâng của lễ, nó phải được trộn với nhũ hương cho của lễ chuộc tội, họ lấy những thứ khác nhau và trộn với nó. Cho của lễ bằng bột, cho của lễ dâng đưa qua đưa lại, nhũ hương được trộn vào. Bởi vì, của lễ dâng được Đức Giê-hô-va chấp nhận nếu nó được tẩm bằng *nhũ hương*, mà điều đó có nghĩa nó là một “sự hầu việc trước Giê-hô-va, Đức Chúa Trời.” Và, vậy thì, chúng ta thấy Ngài là Thần thánh. Và họ đã mang nhũ hương đến dâng cho Ngài, là hình bóng rằng Ngài đã là sự hầu việc với Đức Giê-hô-va. Chúa Jê-sus là Tôi tớ của Đức Giê-hô-va.

⁷⁰ Bây giờ, trong Phúc âm Ma-thi-ơ 12:15 đến 21, chúng ta thấy rằng Ngài là Tôi tớ của Đức Giê-hô-va, “Này Tôi tớ của Ta, trong Người đẹp lòng Ta mọi đàng” (và Ngài đã đẹp lòng) “và Ta ban sức mạnh Ta trên Người.” Vì vậy cuộc đời Ngài đã được xức dầu bằng nhũ hương, để hầu việc Đức Giê-hô-va. Thật là món quà tuyệt vời mà những nhà thông thái đã dâng! Đấy, nó là điều gì đó với...lễ—lễ vật mà họ dâng, là điều gì đó chứng thực Chúa Jê-sus như là Tôi tớ của Giê-hô-va.

⁷¹ Bây giờ giá như chúng ta có thể chỉ làm điều đó, để chứng minh đời sống mình. Thấy đó, đời sống của chúng ta được chứng minh như là đầy tớ của Đức Giê-hô-va. Đó là việc nhũ hương dùng để làm gì, để cho biết Ngài là Tôi tớ Giê-hô-va.

⁷² Bây giờ, *một dưng*, m-ô-t-d-ư-ợ-c, là “sự xức dầu của sự chết.” Chúng ta thấy trong Phúc âm Giăng, chương 19, câu thứ 39, nói về sự—sự chôn xác Chúa Jê-sus, khi Ma-ri và họ đi đến, họ lấy một dưng để xức xác Ngài; bởi vì Ngài phải là Tôi tớ của sự chết cho Đức Giê-hô-va. Hiểu không? Người nào đó phải chết. Đó là sự hầu việc mà được thực hiện cho Đức Chúa Trời, và không ai xứng đáng để làm điều đó ngoài Chính Đức Chúa Trời. Vì vậy, việc mang đến một dưng—một dưng, tỏ cho thấy điều đó với Thần thánh, và với sự hầu việc, mà Ngài cũng được xức dầu bằng một dưng; rằng Thần thánh này phải chết để cứu chuộc những con người bất toàn. Ô, thật là điều tuyệt vời biết bao!

⁷³ Toàn bộ sự sáng tạo đều bị hư mất. Chúng ta vừa đi qua điều đó trong Bảy Ấn. Thấy đó, toàn bộ tạo vật đều bị hư mất, mọi vật đã chết. Tất cả thuộc về Sa-tan. Nó hưởng quyền thừa kế với sự sáng tạo đó và nó vẫn còn làm chủ nó. Chắc chắn vậy. Đó là lý

do chúng ta đang đấu tranh và có đủ thứ nan đề này. Nó kiểm soát mọi vương quốc; Sa-tan đó. Mọi chính quyền, mọi vua, mọi vương quốc, bị cai trị bởi Sa-tan. Toàn thể gian bị cai trị và điều khiển bởi Sa-tan. Đó là lý do chúng ta gặp phải những nan đề mà chúng ta có. Bất cứ sinh viên Kinh Thánh nào, hay bất cứ ai, đều có thể nói cho anh em biết rằng Sa-tan...Ồ, Chính Kinh Thánh nói nó làm điều đó, thấy đó, nó cai trị cả thế gian. Nhưng Đấng Christ sẽ lấy lại Quyền Thừa kế đó, vì bây giờ Ngài là Đấng Cứu Chuộc của chúng ta. Và Ngài đến để chuộc lại toàn bộ sự sáng tạo, và không ai có thể làm được điều đó ngoài Chính Đức Chúa Trời.

⁷⁴ Đó là lý do mà Đức Chúa Trời không làm gì bên ngoài của con người. Ngài luôn làm việc qua một người bởi vì Ngài phải dùng một người. Con người là những gì Ngài phải dùng để bày tỏ thuộc tánh của Ngài thuộc về Đấng Cứu Thế. Ngài đã làm con người theo hình ảnh của Ngài, và làm cho người điều gì đó giống như Ngài, và đặt trong người đó có một lương tâm đạo đức tự do để người ấy hành động bất cứ cách nào người ấy muốn. Ngài có thể lấy sự lựa chọn của người ấy. Và Ngài đã biết người đó, bởi sự ban cho người ấy sự lựa chọn này, sẽ sa ngã. Vì vậy nên Ngài phải làm điều đó, Ngài quay lại và làm một người dự phần với Ngài, và không làm chi khác ngoài ra Ngài làm điều đó qua một con người!

⁷⁵ Toàn bộ công tác cứu chuộc đến bởi một con người! Halêlugia! Sự chết đến bởi con người đầu tiên, Sự sống đến bởi A-đam thứ hai. Hiểu không? Anh em đây, Ngài không làm gì bởi vì Ngài phải dùng một người để làm điều đó, rồi Ngài dùng một người để cứu chuộc lại. Vì vậy Thần thánh trở nên Giê-hô-va, hay là, Giê-hô-va trở nên...Ngài là Thần thánh, và Ngài trở thành một—một Con Trẻ. Ngài trở nên ở trong hình dạng của tội lỗi, hầu cho Ngài có thể cứu chuộc tội nhân. Thấy đó, đó là toàn bộ sự việc.

⁷⁶ Bây giờ, hãy xem những gì...những món quà đó đẹp thật phù hợp với Chúa Jêsus Christ; đấy, vàng, nói về Thần thánh của Ngài. Vậy thì, họ không phải là những người ngoại giáo. Họ được soi dẫn bởi Đức Chúa Trời. Họ không tưởng tượng điều gì cả. Điều

đó chứng minh ngay tại đó, thậm chí nhà Chiêm tinh, họ đã thấy Đấng Siêu Nhiên. Bởi vì chính món quà của họ, mà họ đã dâng, chứng minh và nói rõ về lời chứng của họ rằng họ đã thấy Ánh sáng Siêu nhiên. Bởi vì sao? Nó nói lên một cách hoàn hảo. Họ mang đến *vàng*, “Thần thánh.” Họ mang đến *nhũ hương*, “sự hầu việc.” Và họ mang đến *một được*, cho “sự chết,” của Ngài khi Ngài hạ mình làm một Hài Nhi, a-men, cho thấy rằng Thần thánh sẽ chịu chết trong xác thịt, a-men, để có thể cứu chuộc con người sa ngã. Làm sao người ta có thể bác bỏ điều đó?

77 Khi anh em nhận ra: Chúng ta đang làm gì ở đây? Chúng ta đến từ đâu? Hay việc gì chúng ta có ở đây? Chúng ta không được đặt để ở đây chỉ tình cờ, và chúng ta được đặt để ở đây vì một mục đích và chúng ta phải phục vụ mục đích đó. Nhưng chúng ta phải trở lại trên cơ sở trung gian đạo đức tự do nơi mà chúng ta có thể phục vụ Nó hay chối bỏ Nó, giống như A-đam đã làm lúc ban đầu.

78 Tôi đang nhìn, những cô bé này ở đây, Anh...Là gì...? Tôi nghĩ đó là thiếu nữ chơi đàn piano, và tôi—tôi nghe khi họ đang hát. Chúng tôi đã nói về họ, trên đường đi đến đây. Có một gia đình mà đã tận hiến cả đời sống họ và hết thảy mọi thứ cho Đấng Christ. Hãy xem gia đình đó, thật trật tự thế nào. Nhìn những cô bé kia. Họ đang đứng tại đây, tắm—tắm gương của giới trẻ nữ, của tuổi thiếu niên. Và cho dù...

79 Một vài tuần trước đây tôi đi đến trong...tôi không biết tên của nơi đó là gì ở dưới đó, ở New York lúc này, nơi mà họ chỉ có những khu phố của những người lập dị. Vậy thì, những cô gái dưới đó mặc—mặc những bộ đồ tắm bó sát người và—và không có gì ngoài một trong những mảnh bi-ki-ni nhỏ xíu ấy, như họ gọi nó, trên cùng của cái đó. Và, ồ, chỉ sự kết...Họ làm bất cứ điều gì họ nghĩ tới, dù thế nào đi nữa, đó là lý do tại—tại sao họ lại là những người ăn mặc và cư xử lập dị. Họ có thể thật sự làm bất cứ điều gì. Nếu họ muốn nằm xuống, không thức dậy, thì họ cứ nằm xuống và không thức dậy. Nếu họ muốn đi, làm điều gì đó, thì họ làm; nếu không muốn, thì họ không làm. Thật sự, tâm trí của họ cứ đi đây đó! Và một tâm trí chưa được biến đổi thì đến với điều gì? Các bạn không có quyền làm thế, bởi vì các bạn

không thuộc về chính mình; các bạn được mua bởi Thần thánh, là Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời đã trở nên xác thịt. Thế nhưng, thế đấy, sự kết hợp của tội lỗi!

⁸⁰ Và các bạn thấy một chút, những cô bé như thế nổi bật; ồ, với tôi, đó là ánh sáng trong thì giờ tăm tối. Đó là những tia sáng hình rẽ quạt, của cây roi chạy ngoằn ngoèo của Đức Chúa Trời, trên bầu trời để cho thấy đó có thể là Ánh sáng! Đó có thể là sự công bình ở giữa tội lỗi!

⁸¹ Ma-ri, mẹ của Chúa Jêsus, ở thành Na-xa-rét, thành phố hèn hạ nhất trong xứ đó, nhưng ra từ đó Đức Chúa Trời chọn một thiếu nữ tầm thường để sinh hạ Con Ngài; một máy ấp trứng, một tử cung mà phải...một Hải Nhi phải được sanh ra bởi đó. Ngài chọn một người như vậy để thực hiện điều đó. Đức Chúa Trời làm việc qua con người để cứu chuộc nhân loại. Ngài có thể chọn các bạn, làm việc qua các bạn để cứu chuộc nhân loại, nếu các bạn hoàn toàn tận hiến mọi sự mình có.

⁸² Nếu bạn là một phụ nữ trẻ, hãy dâng hiến đức hạnh của mình. Nếu bạn là một người thanh niên, hãy dâng hiến đạo đức của mình, dâng hiến tâm trí của mình, dâng hiến suy nghĩ của bạn, dâng hiến tấm lòng của bạn, dâng hiến linh hồn bạn, dâng hiến hết thảy những gì bạn có! Và hãy để Đấng Christ làm việc qua đó. Thật là điều vinh hiển biết bao! Có những con sông phải đi qua, các bạn phải đi qua những—những cây cầu, bạn phải—bạn phải vượt qua những chỗ có cây thạch nham, bạn phải đi qua rừng rậm, bạn phải đi qua những khu rừng, bạn phải đi qua những nơi tối tăm, bạn phải đi qua những ngọn đồi cao, bạn phải trèo lên cao. Bạn đang làm gì? Rồi một ngày nào đó bạn sẽ phải đứng và nhìn lại, thấy mình đến từ đâu, và bạn sẽ bị xét đoán bởi những việc mình nhận lấy. Hãy đặt hết thảy của—của bạn, tâm trí và suy nghĩ của bạn, nơi Sao Bắc Đẩu đó (trung tâm của Đức Chúa Trời) và đừng di chuyển xa khỏi Nó. Hãy ở lại sống đúng với Nó. Nó sẽ mang bạn đến ngay như Nó đã mang những nhà Chiêm tinh, tiến thẳng đến với Đấng Christ.

⁸³ Được rồi, xúc xác Chúa bằng một dược. Chúng ta tìm thấy bây giờ, trong Giăng 12:1 và 7, điều đó thật chính xác những gì Ngài đã làm. Ngài là một Đầy Tớ trọn vẹn của Đức Chúa Trời, và

Ngài được xúc dầu với tất cả các ân tứ Thiên liêng của Ngài. Ngài được xúc dầu với tất cả những sự ban cho của Đức Chúa Trời bởi vì Ngài là Đức Chúa Trời. Ngài là Đức Chúa Trời. Đấy, họ mang đến cho Ngài những món quà.

⁸⁴ Bây giờ, chúng ta sẽ...Tôi ước ao...Nhiều người ở đây luôn luôn, hầu hết họ, anh em biết đấy, gửi đến cho anh em thứ gì đó. Vậy thì, khi nó được gửi trở lại để đáp lại, tôi không thể làm điều đó. Hiểu không? Nó là thế gian qua đi. Tôi thật sự không thể làm điều đó. Và tôi biết ơn một thứ...những thứ nhỏ bé, và những thứ mà dân sự làm để bày tỏ tình cảm và sự biết ơn của họ và đại loại như vậy.

⁸⁵ Vậy thì, đây là điều những người giàu có này đã làm. Những người này là nhà Chiêm tinh, họ mua vàng, vàng ròng. Họ mang đến nhũ hương, thứ tốt nhất họ có thể tìm thấy. Họ mang đến một được, thứ tốt nhất họ có thể tìm thấy.

⁸⁶ Chúng ta nhận thấy qua đây, trong Phúc âm Giăng 12, chúng ta thấy rằng người đàn bà này...ước gì chúng ta có thì giờ để đọc nó, nhưng tôi không muốn giữ các bạn quá lâu, đấy, vì tôi biết ngày mai là thứ Hai, và các bạn...một số trong các bạn phải làm việc. Nhìn xem, họ mang đến...Người—người đàn bà này mang đến một được này, thứ để xúc rất đắt tiền, để xóa đi mùi của sự chết. Và nàng đập bể hộp dầu cam tòng này và đổ nó ra trên đầu của Chúa Jêsus. Và Giu-đa nói, “Ồ, dầu này nên được bán mà lấy tiền bố thí cho người nghèo.” (Chép rằng, “Không phải người tôn trọng người nghèo đâu, nhưng người vốn là tay trộm cắp, người giữ túi bạc.”) Và ông nói, “Dầu này nên được bán đi, thay vì đổ nó...”

⁸⁷ Và Chúa Jêsus đáp, “Hãy để mặc nàng! Vì nàng đã làm điều này...” Nàng xúc dầu cho Ngài, cho sự chôn Ngài. Hiểu không? Người đàn bà này, rất biết ơn vì tội lỗi bà đã được tha đến nỗi bà đã tiêu hết tiền của mình có, và mua chai dầu cam tòng hương và đập vỡ nó ra và đổ dầu ra và mùi một được này thơm nức cả phòng, bà đã xúc dầu cho Ngài vì sự chết Ngài. Vậy thì, thấy đó, bà đã hầu việc mà không biết bà đang làm gì, nhưng bà rất biết ơn Đức Chúa Trời.

⁸⁸ Và nếu các bạn là người rất biết ơn vì sự Giáng sinh này, thì đừng nói, “Tôi—tôi tặng nhà Jones một món quà; và họ sẽ tặng lại tôi một món quà khác, tôi sẽ được nhìn thấy những gì mình có vào sáng mai.” Tại sao các bạn không mở lòng mình ra và xem có cái gì ở trong đó, thấy có cái gì ở trong *đây*. Và tiếp nhận...nếu chúng ta thấy nó trống rỗng, với chỉ toàn là những tín hiệu vô nghĩa và—và—và những quan tâm thuộc về thế gian, thì tại sao không cầu xin Chúa Jêsus Christ đổ đầy nó tối hôm nay? Tối hôm nay, để các bạn có thể hiểu được ý nghĩa đích thực của lễ Giáng sinh. Ấy—ấy là Đấng Christ ở trong các bạn; Đức Chúa Trời, ngự vào lòng con người. Đó mới là ý nghĩa đích thực của lễ Giáng sinh.

⁸⁹ Nhưng, các bạn thấy, ngày hôm nay chúng ta đi ngược lại hoàn toàn. Chính ma quỷ khiến chúng ta làm thế, (nó bày ra những que kẹo, và một—và một con tuần lộc và một—và một ông già tuyết, và bay qua không gian như máy bay, và thăm toàn thế giới và từng nhà với một cái túi nhỏ đựng đồ chơi trên lưng, và thăm mọi đứa trẻ) và nó—nó chỉ là sự nói dối! Nó thật sự, đúng ra, là một lời nói dối. Hiểu không? Nào, thấy không? Nhưng tại sao vậy? Ma quỷ làm điều đó để nó có thể đánh lừa lý trí của người ta.

⁹⁰ Thế giới thương mại đi vào con đường đó và họ...Ồ, họ làm suốt qua dịp lễ Giáng sinh cho đến nỗi họ có thể nghỉ ngơi những ngày còn lại của năm, hầu hết năm. Tôi nói chuyện với một nhà buôn ngày nọ, anh ta nói, “Ông cho tôi hai tuần này, và nếu như tôi không phải giữ những người của tôi ở đây,” nói, “tôi đợi cho đến lễ Giáng sinh kế tiếp; tôi có thể đi câu cá, hay làm bất cứ việc gì tôi muốn, cho tới lễ Giáng sinh sau.” Ông ấy nói, “Nhưng tôi phải giữ các chàng trai làm việc.” Nói, “Cứ giữ họ ở đây đủ để giữ việc kinh doanh của tôi mở rộng và nó giữ—nó giữ tôi khỏi phải trả tiền và các thứ.” Nói, “Tôi không làm gì cho đến—cho đến khi dịp lễ Giáng sinh đến.” Anh em thấy, nó trở nên việc thương mại lớn trong khi nó nên là sự thờ phượng; một sự thờ phượng.

⁹¹ Bây giờ, Đức Chúa Trời, vì vậy đã xúc dầu cho Chúa Jêsus với sự trọn vẹn của chính Ngài cho đến nỗi...Ngài là Món Quà của

Đức Chúa Trời ban cho thế gian. Mà những nhà thông thái đó đã được chứng thực một cách rõ ràng, rằng họ dâng lễ vật cho Ngài; để bày tỏ rằng trong lòng họ đã nhận biết Ngài là ai, và Ngài sẽ làm gì cho họ. Vì thế (không ngạc nhiên) việc đầu tiên họ làm, là họ sắp mình xuống, hoàn toàn trong trật tự, mà thờ lạy Ngài. Trước khi họ có thể thậm chí hiểu ra điều đó, họ sắp mình xuống và thờ lạy Ngài và rồi dâng những lễ vật của họ. Đó là tinh thần của lễ Giáng sinh thật: thờ phượng Ngài, rồi dâng cho Ngài món quà của mình; dâng hiến chính thân thể của anh em như một của lễ sống, thánh sạch và được chấp nhận trước Đức Chúa Trời.

⁹² Nhưng anh em biết điều gì, sau khi những nhà thông thái đã làm điều đó? Cha và mẹ của Đấng Christ...cha nuôi (dĩ nhiên) và mẹ cũng vậy, bởi vì Đức Chúa Trời là cả cha lẫn mẹ của Ngài. Nhưng chúng ta thấy rằng họ nhận những món quà này từ những nhà thông thái này. Không ngạc nhiên họ được gọi là các nhà thông thái. Họ thì khôn ngoan. Họ thật sự...có sự khôn ngoan. Giá như nhiều người ngày nay thật là khôn ngoan, thật là thông thái! Người khôn ngoan ắt đến với Đấng Christ. Một người quay bỏ Ngài là một người không khôn ngoan. Nhưng người khôn ngoan, thì đến với Đấng Christ.

⁹³ Bây giờ để ý! Và sau đó thì các nhà thông thái nhận biết Ngài sẽ là ai, và chúng ta thấy qua lời Kinh Thánh điều đó chính xác Ngài là ai: Thần thánh hầu việc cho đến chết. Vì điều gì? Thần thánh trong sự hầu việc với Đức Chúa Trời cho sự chết. Chúa Jêsus là Thần thánh trong sự hầu việc để chết, để cứu chuộc thế gian. Nhưng thế gian đã làm gì với Nó? Họ từ chối Nó. Họ chối bỏ Nó. Tại sao? Một số của họ, một phần lớn trong họ, đã làm điều đó bởi vì điều này: bởi vì Ngài đã chết! Họ nói, “Ngài không thể là Thần thánh mà lại chết.” Con Người (thân thể) không phải là Thần thánh, nhưng Thần thánh ở trong thân thể. Thân thể này phải bị hư mất. Chính Đấng Christ ở trong bạn là điều duy nhất mà có thể làm bạn sống lại. Đó là Thần thánh, là Đức Chúa Trời ở trong bạn.

⁹⁴ Bây giờ, để ý! Đây, bây giờ cũng vậy, họ chối bỏ Thần thánh đã được chứng thực. Bạn hiểu điều đó không? Họ chắc chắn sẽ ghi tên mình vào trong sổ sách giáo hội và nói, “Tôi sẽ cố sống

theo tín điều này.” Họ sẽ thề bởi tín điều này. Nhưng khi đến để tin nhận Thần thánh, và bày tỏ trở lại sự ban cho giống như vậy họ đã...mà bạn được nhận biết bởi món quà của mình, rằng bạn dâng sự hiện hữu trọn vẹn của bạn cho Nó, cho Thần thánh được chứng thực. Thì bạn nhận biết chính mình với Thần thánh, bằng việc dâng tất cả những gì bạn có, những gì bạn có, cho Chính Thần thánh.

⁹⁵ Bây giờ, Đấng Christ trong thời đại này, mà bây giờ chúng ta đang sống, thì vẫn là một Thần...chứng thực chính Ngài: Thần thánh, ở giữa dân sự. Ngài vẫn là Thần thánh, bởi vì Ngài là Lời. Và khi chúng ta nhìn thấy Lời chính Nó đang sống, thì chúng ta biết rằng con người không thể làm điều đó. Chính là Thần thánh, Lời trở nên xác thịt bằng con người. Và Chính Chúa Jêsus phán, “Con chẳng tự Mình làm việc gì được. Ta không thể làm việc chi, Ta là một Người,” Chúa Jêsus phán. “Nhưng Cha Ta ở trong Ta, Ngài chỉ cho Ta thấy mọi việc mà chính Ngài làm.” A-men! Anh em đây! Điều gì vậy? Thần thánh được nhận biết trong con người. Bây giờ, ngày hôm nay cũng vậy; Thần thánh đó, Lời đã hứa dành cho thời đại này, có thể nhận biết chính Lời đó trong anh em. A-men! Rồi bạn cho toàn bộ anh em với Nó. Tổ cho thấy rằng anh em tin nơi Nó. Bạn cho Nó Thần thánh: hãy tin Nó, hầu việc, và sẵn sàng chết đi với chính mình mình và những ý riêng của anh em. Nhưng ngày hôm nay Nó bị chối bỏ như Nó đã bị chối bỏ lúc ấy.

⁹⁶ Để ý, Đức Chúa Trời đã dẫn đường những nhà Chiêm tinh đó với những lễ vật của họ. Vì thực ra trong hai năm, họ đi theo Ngôi sao đó. Hiểu không? Và điều đó cho thấy Nó không phải là một trong việc tự nhiên đã xảy ra. Hiểu không? Bởi vì nếu những ngôi sao, băng qua quỹ đạo của chúng, đã băng qua, thì nó sẽ cho thấy có điều gì khác. Bởi vì...trừ khi những nhà Thông thái ấy thấy Nó, thời gian dài trước khi nó xảy ra, và biết họ phải đi qua con đường đó; đấy, trong những con đường họ đến. Và họ băng qua nhiều chặng đường mới tìm đến được Bết-lê-hem vào lúc ấy, bắt đầu từ trên đó, trước đó, biết rằng những thiên thể này đang di chuyển con đường ấy.

⁹⁷ Vậy thì, Đức Chúa Trời đã dẫn đường các nhà Thông thái bởi vì họ đã chọn dâng cho Ngài những lễ vật vừa ý. Đức Chúa Trời

dẫn dắt những nhà thông thái này đi đường vì họ có những món quà được chứng thực đúng để nhận ra Con Ngài. Ô, chao ôi! Các bạn hiểu điều đó không? Những người khôn ngoan ngày nay, đứng lên trong Danh Chúa, không phải với điều gì tưởng tượng nào đó, nhưng với món quà mà Đức Chúa Trời đã hứa dành cho ngày hôm nay, và Đức Chúa Trời sẽ dẫn dắt bạn để nhận biết rằng Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Là các bạn đây: những người khôn ngoan!

⁹⁸ Đức Chúa Trời đã dẫn dắt những món quà này vì chúng là những món quà nhận biết Ngài. Những người khôn ngoan, ngày nay, là những người mà có thể quay khỏi chủ nghĩa giáo hội và tất cả những việc thuộc về thế gian, để đến với Lời Hằng sống của Đức Chúa Trời! Và Đức Chúa Trời sẽ nhận dạng Con Ngài bằng Lời Ngài, bởi vì Đó những gì Ngài có. “Ta với Cha Ta là một.” Và, “Ban đầu đã có Lời, Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta.” Và Lời cũng giống như vậy ngày nay, Ngài hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời không bao giờ thay đổi. Và người khôn ngoan đi theo Lời ấy, vì Đó là những gì Đức Chúa Trời quan tâm để nhận biết chính Ngài bởi Nó. A-men! Món quà đích thực! Một món quà đích thực, được nhận biết của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời mang nó đến qua mọi sự như thế, để nhận biết bởi chính Ngài.

⁹⁹ Và đó là cách mà Đấng Christ được nhận biết: bằng vàng, một dục, và nhũ hương, bởi chúng báo trước và tỏ cho thấy hình bóng về cuộc đời của Ngài là gì. Hiểu không? Thần thánh đã bày tỏ để hầu việc, để chết hầu cho Ngài có thể cứu chuộc dân, bởi vì Ngài phải “cứu dân Ngài ra khỏi tội.” Không phải cứu thế gian, cứu dân Ngài ra khỏi tội của họ. Kinh Thánh chép ở đây, “Vì trong—trong Danh Ngài dân Ngoại sẽ tin cậy.” Hiểu không? Dân Ngoại sẽ tin cậy trong Danh Ngài. A-men! Nói cách khác, Nàng Dâu, những người được gọi ra của các dân Ngoại, sẽ tin cậy nơi Danh của Chúa Jêsus Christ, “Dân Ngoại sẽ trông cậy nơi Danh Ngài.” Vậy thì, Đức Chúa Trời đã hướng dẫn họ, vì họ đã...những món quà mà họ dâng, thì phù hợp với lúc đó.

¹⁰⁰ Để ý! Như tôi đã nói, Đức Chúa Trời đã...Ngài—Ngài đã phân chia Lời Ngài từ ban đầu, trong Sáng thế kỷ. Tôi có thể lấy Sáng

thế kỷ và chỉ cho các bạn thấy từng thời kỳ trong Kinh Thánh, cho tới thời đại này ở đây. Tất cả sự sùng bái và thờ cúng mà chúng ta làm ngày hôm nay, tôi có thể chỉ cho các bạn thấy chính xác ở đây trong Sáng thế kỷ. Hiểu không?

¹⁰¹ Đức Chúa Trời đã ban Lời Ngài một số ở đây, một số ở đây, một số ở đây, cho mỗi thời đại. Và rồi Ngài sai một tiên tri của Ngài xuống, xúc dầu để làm cho Lời đó ứng nghiệm, và nó ủng hộ cho người khác mà đã đến. Đây, giống như Đấng Mê-si, luôn luôn được chứng thực. Mỗi tiên tri trong đời sống riêng của mình, trong sự hiện hữu riêng của mình, Lời mà được ban cho thời kỳ đó, người đến và làm ứng nghiệm Lời đã được chép ra đó và tiên báo về những gì sắp xảy ra. Và mỗi một người trong họ nói về Ngài (a-men) vì Ngài là sự trọn vẹn, Ngài là Đầu của các tiên tri, Ngài là Lời của Đức Chúa Trời, Ngài là các tiên tri. A-men! Ngài đây. Để ý! Thật tuyệt vời biết bao là Ngài: mỗi người trong các tiên tri đó.

¹⁰² Rồi khi Ngài đến, Ngài là sự đầy đủ trọn vẹn của các tiên tri, đã bày tỏ; bởi vì họ là Lời của Chúa, và Ngài đã phán chính Ngài, “Nếu các người gọi những kẻ, mà được Lời Đức Chúa Trời phán đến là các thần, sao các người lên án Ta khi Ta nói ‘Ta là Con Đức Chúa Trời?’” Đây, ngay cả những người đó trong thời ấy đã được nhận biết như các thần, chính Ngài, Đức Chúa Trời đã gọi họ, là “các thần.” Họ là gì? Họ là những sự bày tỏ về Lời Ngài. Và đây là Ngài, sự trọn vẹn của Lời, Thần tánh hiện thân, Thần tánh bày tỏ trong xác thịt.

¹⁰³ Xem nào! Vì những lễ vật này, mà những người này mang đến, họ không thể mang lễ vật đó đến dâng cho một tiên tri. Điều đó chắc hẳn sẽ không đúng. Hiểu không? Những món quà chúng không thể đi đến với Ê-li, chúng không thể đến với Môi-se, chúng phải đến với Ngài. Và những món quà đó có ý nghĩa rất chính xác cho thời đại đó, và là để nhận biết Ngài là Ai là bởi những món quà này, thế thì ở đây Đức Chúa Trời đến và bảo vệ Ngài. Và giữ gìn họ, trong hai năm đi xuống đó, cho tới chừng họ tìm được nơi có Ánh sáng Tuyệt vời đó. Phù hợp biết bao!

¹⁰⁴ Ngày nay cũng vậy. Chúng ta thấy nhiều người mà thật là những người trung tín, tử tế, những người chân thật. Nhưng,

anh em thấy, trong đó, sẽ có xảy đến điều gì đó, mà Đức Chúa Trời luôn luôn thực hiện, để chứng thực thời đại này. Đây là thời đại khi mà những điều được phán này xảy ra. Sẽ không có nhiều, thật một số rất, rất ít sẽ được cứu. Kinh Thánh nói vậy. Sẽ chỉ là một ít người.

¹⁰⁵ Chính Chúa Jêsus đã phán, “Như việc đã xảy ra trong thời Nô-ê, chỉ có tám linh hồn được cứu.” Tám linh hồn, ra từ một—một thể hệ ví như thể hệ này. “Như việc đã xảy ra trong thời Nô-ê.” Điều đó là gì? Những con người có văn hoá, vĩ đại, những công nhân tài giỏi, những người xây dựng tuyệt vời, mọi việc vĩ đại như họ đã có. Đã làm nên nền văn minh này giống như thế, những điều vĩ đại mà họ đã có. “Và như việc đã xảy ra trong thời Nô-ê, trong sự đến của Con Người cũng sẽ vậy.” Hiểu không? Và Đức Chúa Trời đã dùng Nô-ê để chứng thực Lời đã hứa của Ngài. Nó rất phù hợp. Con tàu đã đúng với Lời của Đức Chúa Trời mà ông đã nói, rằng Ngài sẽ hủy diệt con người. Nhưng ông đã cứu những gì ông có thể cứu.

¹⁰⁶ Bây giờ, những nhà thông thái này, mang những lễ vật của họ, đã nhận biết. Những lễ vật của họ bày tỏ Nó là gì, và đó là lý do Đức Chúa Trời bảo vệ những món quà ấy qua mỗi chặng đường họ đi. Ngài bảo vệ Nó cho đến khi họ tới nơi cùng với những món quà ấy, bởi vì chúng phù hợp cho thì giờ đó. Hội thánh của tôi hiểu điều đó không? Đó là những gì đang diễn ra bây giờ! Tôi hi vọng điều đó không vượt quá tầm hiểu biết của anh em. Hầu như, tôi phải nói nó bằng ẩn dụ, anh em thấy đó. Nhưng anh em hiểu không? Nó cũng là những điều mà đang xảy ra phù hợp cho thời đại này, là Lao-đi-xê. Nó là thì giờ thích hợp, đó là lý do Đức Chúa Trời bảo vệ Nó. Đấy, mang Lời đến ngay qua đó để xác minh chính Ngài. Những món quà, dù nó phải trả giá bằng sự chết, đặt sự cản trở trên bước đường đi của họ. Nó là thì giờ thích hợp, đúng thế, phù hợp cho thời ấy. Đó là lý do Chúa đã che chở Nó, là cách Ngài có. Ngài sẽ che chở Nó, cho đến khi mục đích của Ngài được đáp ứng.

¹⁰⁷ Ô, tôi đọc một câu chuyện, đến với tâm trí tôi cách đây không lâu, về điều gì đó trên trình tự ấy. Đó là một thành phố lớn, trong đất nước này ở đây, và...New York. Và nó đã xảy ra vào đêm Giáng

sinh. Và có một gia đình nghèo. Một người cha già, ông bị lao phổi, và ông đã...và vợ ông cũng bị lao phổi. Họ đã không đủ điều kiện để sinh sống. Và ông—ông ấy hầu như...Ông ấy ốm yếu và vì thế chẳng ai muốn thuê ông làm việc. Ông cũng chẳng có học thức, và ông—ông...người ta chẳng thích ông.

¹⁰⁸ Ông là người bị xã hội ruồng bỏ, ông trở thành kẻ lang thang. Thật...các bạn biết một kẻ sống lang thang là gì rồi, chỉ đi vất vưởng và—và lượm thứ gì đó, và bán hàng rong và kiếm thứ gì bạn có thể; họ kiếm được ít tiền nhờ việc đó, họ cố sống bằng việc đó. Chỉ là một...như một người bán hàng rong hay cái gì đó, trên đường phố; mua một ít đinh ghim và kim may và dê tay, và bất cứ thứ gì mà họ có thể. Và—và lấy nó, và—và có lẽ mua một đồng xu một gói, và bán chúng một đồng kên; và lãi bốn xu cho gói đó, và có thể đi suốt ngày. Các bạn nói, “Đó là—đó là một khoản tiền hoa hồng lớn.” Nhưng cứ nghĩ xem, ông ấy đi bán cả ngày. Có lẽ chỉ kiếm được hai mươi, ba mươi xu, và ông phải nuôi một gia đình.

¹⁰⁹ Còn người—người vợ thân yêu, quá ốm yếu, bà—bà ấy đã chết.

¹¹⁰ Và mùa Giáng sinh đến. Và con gái nhỏ, cô bé đã phát triển...từ sự thiếu dinh dưỡng, không có đủ thức ăn và các thứ; nên nó cũng bị bệnh lao phổi. Và nó còn nhỏ, khoảng tám, chín, mười tuổi. Và nó chưa bao giờ có một búp bê nào trong mùa lễ Giáng sinh. Và đó là món quà nó muốn có, là một con búp bê.

¹¹¹ Và người cha, không đủ khả năng để chăm sóc thuốc men cho con và vân vân, đã...ông—ông thấy cô bé ngày càng trở nên gầy guộc, và ông đã cố hết sức để—để—để—để kiếm đủ tiền mua cho cô bé một con búp bê vào lễ Giáng sinh; giả như ông có thể thật sự kiếm đủ để mua cho nó một búp bê nhỏ! Và rồi mùa Giáng sinh sắp đến, thời tiết càng trở nên xấu, cô bé hầu như mắc thêm chứng viêm phổi, và—và nó chết, chỉ một vài tuần trước lễ Giáng sinh. Và người cha, dĩ nhiên, tấm lòng tan vỡ, ông đi đến cái hộp thiếc nhỏ của mình và lấy tiền ra. Và ông nghĩ về con gái nhỏ của ông, và nó muốn có một—một búp bê như những cô bé khác. Đấy, để nó chăm sóc như một người mẹ nhỏ.

112 Các bạn để ý một bé gái như thế nào, nó đi với một con búp bê, bởi vì nó...đó là bản chất của nó, nó là một—nó sẽ là một người mẹ. Nó sẽ làm mẹ ngày ngào đó nếu nó còn sống và mọi thứ khác. Các bạn biết, bản chất của nó. Đó là lý do một bé gái thích búp bê nhỏ, cô bé muốn chăm sóc nó; bởi vì rốt lại, thì nó—nó có bản chất, một cách tiềm tàng, của một—một—một người mẹ nhỏ.

113 Và nó muốn có một con búp bê nhỏ, và nó chưa hề có được. Và ông Bố đã tiết kiệm mọi thứ có thể được để—để mua cho nó một búp bê nhỏ. Và, vậy là, nó đã chết.

114 Và người cha hầu như bị suy sụp nặng về tinh thần. Vợ ông đã chết, con gái nhỏ của ông cũng ra đi, tâm trí ông hầu như khủng hoảng đến nỗi ông—ông...ông vẫn—ông đi ngủ mỗi đêm và vẫn trò chuyện với cô bé này, mặc dầu nó đã được...được chôn rồi. Nhưng ông nghĩ ông đang—ông đang nói chuyện với nó, và nói với nó, “Này, Con yêu quý, sẽ không còn lâu nữa đâu, và Bố sẽ mua cho con búp bê này vào lễ Giáng sinh. Và—và Bố đã hứa với con búp bê này, và bố—bố—bố sẽ mua nó.”

115 Cuối cùng, lễ Giáng sinh đã đến. Và, dĩ nhiên, các bạn biết thế nào rồi. Những người giàu tổ chức những—những bữa tiệc lớn của họ; và—và những cây nến được đốt cháy lên, và những người ăn mặc đẹp quỳn cao chức trọng tập trung trong các nhà thờ, và nói về Chúa Jêsus và—và nói vân vân (như các nhà thờ đã có), và cử hành lễ theo thông lệ, và hát, và những ca khúc giáng sinh cùng mọi thứ. Họ đâu để ý đến những gì diễn ra trong ngõ hẻm, đằng sau tất cả điều này.

116 Người cha này ở phía sau đó, và ông đã không tự chủ được. Ông rất muốn cô bé ấy phải có búp bê đó, vì nó đã nài xin ông mua búp bê nhỏ này. Vì vậy ông đi ra và mua cho nó một con búp bê nhỏ sòn rách, một búp—búp bê nhỏ, có lẽ khoảng ba mươi xu; ông mua vật bé nhỏ dơ bẩn đó, dưới vĩa hè đường phố. Và đó là một đêm trời rất lạnh, những—những—những cơn gió bão tuyết thổi, tuyết rơi nặng ở đó; và New York, nằm ngay trên bờ biển.

117 Và phố xá đầy người; và người ta đi trên những chiếc xe hơi to, sang trọng. Và những bữa tiệc say xỉn, do uống rượu, buổi lễ

kỷ niệm ngày sinh của Đấng Christ và những thứ này mà chúng ta nói về tối hôm nay, cố nghĩ rằng đó là cách làm đúng đắn; cứ uống để trút đi những nỗi buồn và các thứ của họ, và đó—đó là cách để làm điều đó. Tất cả bọn họ...

118 Đứng trong cửa tiệm, ngày nọ, và nghe một phụ nữ nói chuyện về những gì...hai cô gái kia gặp nhau và họ muốn biết mỗi người mua món quà gì để tặng bố của họ. Và một cô nói, “Ồ, ông ấy...” Cô ta mua cho ông ấy một cây thuốc lá loại nào đó. Còn cô kia nói cô mua cho ông một chai rượu whisky và một—và một—và một bộ bài. Vậy thì ước gì đó không phải là việc tặng một món quà kỷ niệm dành cho sự sinh ra của Chúa Cứu Thế Jêsus! Và đó cách nó diễn ra, anh em thấy, nó chỉ là một đám đông hào nhoáng. Nó chẳng có ý nghĩa gì là lễ Giáng sinh ở trong đó chút nào.

119 Và vì vậy chúng ta thấy lúc này, con người này, ông lang thang khắp phố. Và ông biết trong lòng mình rằng con gái ông đã chết, nhưng ông đi ra và mua cho được một con búp bê dù thế nào đi nữa. Và ông nghĩ, “Mình sẽ cứ đi, mình sẽ tìm thấy nó ở một nơi nào đó. Nó đang ở đâu đó dọc đường phố ở đây và mình sẽ tìm thấy nó.” Và ông bắt đầu bước đi.

120 Ông—ông không thể tự lừa dối mình, nó không còn ở đó trong cái lều nhỏ và nằm trong cái giường nhỏ, rách rưới, dơ bẩn; nhưng, nó đã được chôn rồi. Vì vậy, ông—ông biết. Ông nghĩ ông sẽ tìm thấy cô bé trên đường phố. Ông nói, “Mình sẽ cứ đi.” Và ông đi xuống qua các ngõ hẻm, trong khi người ta đang hát những bài hát giáng sinh và diễn ra như thế. Và đi xuống ngõ hẻm, gói búp bê nhỏ, dơ bẩn này lại; giữ nó trong chiếc áo khoác của ông, ôm trước ngực, vừa đi vừa nghĩ về con gái nhỏ của mình.

121 Và cuối cùng một viên cảnh sát tình cờ thấy ông, và chính viên cảnh sát có uống một chút, và anh ta chạy vào ngõ hẻm và chộp lấy ông già này và quay ông lại. Anh ta hỏi, “Ông đang làm gì lẩn quẩn ở đây?”

122 Ông ấy nói, “Tôi đang đem con búp bê nhỏ này, thưa ông, đến cho con gái nhỏ của tôi.”

123 Anh ta nói, “Ồ, ông sống ở đâu?” Và ông kể cho viên cảnh sát nghe chỗ mình sống. Anh ta nói, “Thôi được, ông mau rời khỏi chỗ đó, ông đang say rượu. Hãy quay trở về bằng lối khác đi.”

124 Nói, “Thưa ông, tôi—tôi không say. Tôi đã hứa với con gái tôi rằng tôi sẽ—tôi sẽ mua cho nó một món quà Giáng sinh.” Và nói, “Món quà vừa ý cho một bé gái là con búp bê nhỏ.”

125 Và viên cảnh sát nói, “Đưa tôi xem nào.” Vậy ông ấy đưa cho anh ta thấy một con búp bê nhỏ, trông nhóp nhúa, rách rưới. Và ông đang giữ nó trong...kế bên ngực của ông, giữ con búp bê nhỏ như ông...Vì thế viên cảnh sát, nửa say nửa tỉnh kia, chính anh ta, xô mạnh ông ra và bắt đầu đi. Ông lão này đi xuống đường, và tuyết đang rơi nhanh.

126 Và, thế đấy, những bữa tiệc nửa đêm đã tàn. Sáng hôm sau, tuyết ngừng rơi, mặt trời xuất hiện. Và vì vậy người ta phải...tất cả mọi người từ những bữa tiệc lớn vui vẻ của họ đã...những lớp tuyết phủ trên đầu họ, từ bữa tiệc say sưa rất nhiều được tổ chức linh đình của họ mừng sự—sự giáng sinh của Đấng Christ. Và—và nhiều người trong họ bị khản giọng vì việc vui chơi, từ tất cả cách xử sự của họ.

127 Nhưng trên đường đi vào ngõ hẻm, họ phát hiện ra ông già. Và khi họ lật ông lên, có con búp bê nhỏ bên cạnh ngực ông. Tôi cho rằng ông đem món quà đó cho cô con gái của mình. Ông đã tìm thấy nó trong một Xứ không ở đây. Ông—ông—ông đã đưa món quà đó. Nó là món quà thích hợp. (Chúa ôi, xin thương xót.) Tuy nhiên nó trả giá bằng cái chết của ông. Không có cách nào khác trong thế gian này ông có thể tặng món quà đó cho cô bé, nó đã được chôn. Nhưng cách duy nhất ông có thể làm, là đi như thế. Búp bê nhỏ không có ý nghĩa gì lắm, tôi nghĩ, búp bê nhỏ mặt dơ bẩn, nhưng nó...ông đã làm gì nó? Nó làm trọn lời ông đã hứa. Cho dù người ta nghĩ gì về nó, bàn tay bẩn của ông ở trên con búp bê nhỏ, nhóp nhúa, nhưng nó—nó đã làm trọn lời hứa với con gái nhỏ của ông.

128 Đôi khi người ta coi Phúc âm như hát, chơi đàn, nhưng họ không muốn có Nó khi Đức Chúa Trời mang Nó đến, tuy nhiên nó làm trọn lời hứa rằng Ngài sẽ ban cho Con Ngài. Và các bạn biết gì không? Họ cũng đã để Ngài chết, giống như kẻ lang thang

trên đường phố kia vậy. Điều đó hoàn toàn đúng, họ đã để Ngài chết giống như kẻ lang thang trên đường phố. Và ngày hôm nay người ta đối xử với Ngài giống như kẻ lang thang trên đường phố, nhưng Ngài làm trọn những gì Ngài được cho làm. Ngài là Món Quà mà Đức Chúa Trời đã hứa ban cho thế gian.

¹²⁹ Tối hôm nay, xin cho tôi nhận Ngài làm Đấng Cứu Rỗi với tấm lòng *của tôi*. Xin cho tôi bước đi đối diện với sự chết, hay là gì đi nữa, giống như thế. Tôi đã hứa dâng trọn đời tôi cho Ngài. Tôi muốn đưa nó cho Ngài. Cho dù tôi phải đi đâu, nếu tôi phải trải qua sự chết, nếu tôi phải bị bắn; cho dù điều gì xảy ra đi nữa, tôi phải bị cười nhạo, bị gọi là “điên cuồng,” mọi thứ đi nữa, bị dứt phép thông công khỏi các giáo hội Cơ-đốc và vân vân đi nữa, thì tôi...đó là món quà của Đức Chúa Trời mà tôi nắm giữ trong lòng. Ngài đã ban nó, tôi muốn đem nó cho Ngài.

Xin chúng ta hãy cúi đầu giây lát.

¹³⁰ Những món quà thích hợp tôi nói về, nó là món quà thích hợp bởi vì cô bé...nó là cô bé, là, (hẳn sẽ là) người mẹ nhỏ, một món quà thích hợp là búp bê nhỏ. Một món quà thích hợp mà Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa, có thể ban cho tạo vật của Ngài, là Đấng Cứu Rỗi để cứu nó ra khỏi tình trạng mà nó đã ở trong. Tôi tự hỏi, tối hôm nay, khi chúng ta đang tiến đến lễ Giáng sinh giờ này, và tôi cho rằng nó có thể là sứ điệp cuối cùng mà chúng ta nghe được từ bây giờ cho đến lễ Giáng sinh, trừ khi chúng ta có sứ điệp trên ra-đi-ô của người nào đó.

¹³¹ Tôi tự hỏi, tối nay, chúng ta đã tiếp nhận Món Quà mà Đức Chúa Trời hứa ban cho chúng ta: Sự sống Đời đời, với việc tin nơi Đấng Christ và nhận lãnh Thánh Linh chưa. Nếu chưa, các bạn muốn tiếp nhận Món Quà Giáng sinh chân thật, đích thực của Đức Chúa Trời, các bạn sẽ đưa tay lên chứ? Nói rằng, “Anh Branham, tôi—tôi không biết, tôi—tôi đôi khi đã tin Điều đó. Và tôi nhìn lại những gì mình làm. Và tôi hầu như, có đôi chút, nghi ngờ.” Đừng—đừng nghi ngờ nữa, thưa các bạn.

¹³² Đây, thật—thật quá trễ để đi đến với sự nghi ngờ lúc này. Chúng ta hãy thật tin chắc về nó. Nói, “Xin cầu nguyện cho tôi, Anh Branham, và tôi muốn...Món Quà của Đức Chúa Trời ban cho thế gian, là Chúa Jêsus Christ. Tôi—tôi—tôi muốn đây là lễ

Giáng sinh đích thực. Tôi tiếp nhận Thánh Linh vào lòng mình. Điều đó sẽ giữ gìn tôi qua những giông tố cuộc đời, và ngày nào đó tôi có thể đến ở trong sự Hiện diện của Ngài với món quà Sự sống Đời đời này. Ngài sẽ chấp nhận tôi dựa trên cơ sở ấy, đó là cách duy nhất Ngài sẽ làm điều đó.”

133 Hay là, các bạn có món quà thích hợp tối nay chưa? Loại thái độ đúng đắn ấy? “Cha ôi, con sẽ đi theo Cha bất cứ nơi đâu Cha đi. Bất cứ điều gì Ngài phán, ‘Hãy làm,’ thì con sẽ làm điều đó. Bất cứ điều gì Lời Ngài phán dành cho con, ‘Hãy làm,’ thì con sẽ làm điều đó. Vâng, thưa Ngài, con không quan tâm những gì người khác nói, con sẽ làm điều đó bởi vì con muốn có Món Quà của Ngài; đó là Sự Sống, và Đấng Christ là Lời.”

134 Nếu các bạn không thể tin mọi Lời, và nói, “Ô, tôi không biết, tôi—tôi tin rằng...*thế này*, tôi tin *thế kia*, nhưng tôi thật sự không thể hành động *thế này*, tôi không thể hành động *thế kia*.” Các bạn giống như bảy mươi môn đồ đã bỏ đi. Họ không thể tin nhận mọi Lời và tin nhận Đấng Christ trong sự đầy dẫy Thần thánh của Ngài và sự hầu việc của Ngài; và sẵn sàng chết như Ngài đã chết cho bạn.

135 Thế thì các bạn sẽ đưa tay lên, với đầu cúi xuống, và nói rằng, “Xin cầu nguyện cho tôi” chứ? Xin Chúa ban phước cho bạn. Và xin Chúa ban phước cho anh. Chúa ban phước cho chị. Chúa ban phước cho cháu, bé gái. Ô, xin Chúa ban phước cho anh. Vâng, tôi nhìn thấy tay anh. Xin Chúa ban phước trên các bạn, chắc chắn vậy. Món Quà thân ái này, của Đấng Christ, mà Đức Chúa Trời ban đến cho thế gian; và đã xác minh Nó bởi...các nhà Thông thái nhận biết Nó, đời sống Chính Ngài xác nhận Nó, sự chết của Ngài xác nhận Nó, sự sống lại của Ngài đã xác nhận Nó, sự tin nhận của các bạn xác nhận Nó, và Ngài xác nhận chính Ngài với các bạn rằng các bạn thuộc về Ngài và Ngài là của các bạn. Nếu các bạn không thật sự...thấy, phản ứng của Thánh Linh của Đức Chúa Trời đang làm việc trong các bạn, trong mùa Giáng sinh này, xin cho nó đến với các bạn bây giờ.

136 Lạy Cha Thiên thượng, như chúng con đi loạn choạng giống như kẻ lang thang trên đường phố, không ai dùng đến. Thế gian đang chuẩn bị cho những hoạt động kỷ niệm ngu đại của họ, tối

nay người ta cũng vậy, Chúa ôi. Tuy đôi khi chúng con cảm thấy mình giống như kẻ lang thang đó, nhưng chúng con đã nhận lãnh một Món Quà. Vì vậy chúng con cầu xin, Cha ôi, để Cha sẽ làm cho chúng con thành món quà, của ánh sáng, đối với thế gian đang chết mất này. Nhiều người ở đây đã đưa tay lên rằng họ muốn có được Món Quà của Đức Chúa Trời mà Ngài phải cho, chính Ngài, ban cho Con một rất yêu dấu của Ngài, giáng xuống, làm Người. Ngài đã hạ xuống rất thấp đến nỗi thậm chí họ đã không...Ngài đã đến rất thấp và rất khiêm nhường cho đến nỗi Ngài—Ngài không có một cái giường để được sanh ra trong đó. Một—một—một con bò phải...hay một con ngựa hoặc con gì đó phải dâng cái máng của nó, bước qua một bên, (một con vật) con người phải ở trong tình trạng như vậy. Ngài—Ngài giáng sinh trong một—trong một máng ăn, một chuồng bò nhỏ bé tồi tàn ở bên sườn đồi ở Bết-lê-hem, nơi mà con trai của một kỵ nữ đã thành lập thành phố nhỏ này nhiều năm trước.

¹³⁷ Và bây giờ, Chúa ôi, chúng con thấy đêm đó, một đêm lạnh giá, có người đã thưa với Ngài, “Thưa Thầy, chúng tôi muốn được về nhà với Ngài đêm nay.”

¹³⁸ Và Ngài phán, “Ồ, này, chim trời có tổ, và—và con cáo có hang, song Ta—Ta—Ta không có một...thậm chí một chỗ để gối đầu Ta.” Và đó là cách họ để Ngài chết, giống như kẻ lang thang trên đường phố.

¹³⁹ Lạy Cha trên Trời, có—có thể Cơ-đốc nhân, dân sự ngày nay có thể thấy rằng—rằng Đó là Món Quà vĩ đại không? Và nhiều người ở đây, tối hôm nay, con đoán, hơn mười hai người ở đây, đưa tay lên rằng họ muốn nhận lãnh Thánh Linh. Xin cho đó thật giống như các nhà thông thái xưa, có lẽ không ai trong hội chúng này sẽ thấy được những gì xảy ra. Và Ngôi sao này, Ánh sáng huyền diệu đi qua các đài quan sát, nơi mà người ta cứ theo dõi bốn canh, trong hai năm, họ xem thì giờ bằng các ngôi sao. Không một ai, không nhà sử học nào chép lại điều đó. Không người nào biết về gì về Nó, tuy nhiên Nó đã có ở đó. Và những nhà thông thái này, mang những món quà thích hợp của họ, được đưa đường đến ngay với Nó. Nguyên xin cũng Ánh sáng ấy đến trong mỗi tấm lòng, ở đây tối hôm nay, đang ngồi hiện diện ở

đây. Xin cho đó không phải vì cảm xúc, xin cho đó không phải là vì *điều này, điều kia*, và có lẽ không ai khác sẽ biết nó, giống như những nhà thông thái ấy. Nhưng xin cho điều gì đó được động lại như vậy trong lòng quý ông, bà, các chàng trai và cô gái tối nay, rằng Món Quà đó của Đức Chúa Trời sẽ xúc dầu cho đời sống họ. Rằng từ đêm nay trở đi, họ sẽ được thay đổi. Họ sẽ không còn giống như họ trước đây nữa. Họ sẽ là một—một con người được thay đổi từ giờ trở đi. Xin cho họ, giống như các nhà thông thái xưa, tẻ tách và không đi trở lại với khuôn mẫu của thế gian (và Hê-rốt, cung điện của nhà vua), “Nhưng được Đức Chúa Trời báo trước, họ quay bước.” Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹⁴⁰ Tối hôm nay con cầu nguyện để mỗi người khôn ngoan, chàng trai, hay cô gái, ở đây tối nay...Đàn ông hay đàn bà mà đủ khôn ngoan để quay bỏ khỏi những sự thuộc về thế gian tối nay, đừng quay lại đó nữa sau ngày này. Sau khi đi qua điều—điều này của ngày và đêm nay, họ sẽ không còn trở lại với những thứ thuộc về thế gian nữa, nhưng xin cho họ là người khôn ngoan. Và Tiếng phán màu nhiệm này khiến họ đưa tay lên và nói rằng, “Vâng, tôi muốn có Món Quà của Đức Chúa Trời”...Xin cho điều giống như vậy khiến họ giơ tay lên, xác nhận họ tối nay với sự chết, sự chôn, và sự sống lại của Ngài, bằng sự ban cho Thánh Linh. Xin cho họ quay bước.

¹⁴¹ Xin cho các phụ nữ này ở đây tối hôm nay, Chúa ôi, thật là lúc khó khăn như vậy để giữ mình khỏi giống như thế gian; xin cho các chị em để tóc dài, và ăn mặc đáng vẻ quý phái, và bỏ đi sự trang điểm phấn son và các thứ, đồ giả tạo này, điều đó cho thấy... nó—nó hầu như chứng tỏ rằng họ là người không khỏe mạnh, họ...có—có điều gì đó sai trật. Và xin cho tối nay, Ánh sáng huyền diệu nhỏ bé này của Ngài, Chúa ôi, làm cho họ đưa tay lên, xin cho họ nói rằng, “Lạy Chúa, con sẽ quay bỏ những sự thuộc về thế gian, tối hôm nay.”

¹⁴² Những người đàn ông này mà chưa có điều—điều—điều gì đó chân thật, sẽ nói chuyện với vợ mình và làm cho họ sửa đổi; và những việc mà họ làm. Xin cho hết thấy chúng con cùng nhau, lạy Chúa, thật sự quay bỏ tối nay, được Đức Chúa Trời báo trước bởi sứ điệp ngắn lạ này về sự—Sự sáng của Đức Chúa Trời đánh

động trên tấm lòng chúng con. Xin cho chúng con được quay về tối nay và—và sống cho Ngài những ngày còn lại của chúng con, đi—đi về nhà với Cha bằng con đường khác hơn những gì chúng con đã đi lại. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin làm cho mỗi chúng con trở nên những Cơ-đốc nhân tốt hơn, mỗi Cơ-đốc nhân ở đây tối nay, Cha ôi, hầu cho chúng con biết tiếp nhận Ngài và tin nơi Ngài. Và họ đã cố gắng sống nếp sống Cơ-đốc, nhưng tối nay, xin cho họ quay lại, xin cho họ nhận lãnh Món Quà đó.

¹⁴³ Ôi Chúa, đó là—đó là một—đó là một con đường bị khinh thường. Phụ nữ sẽ bị gọi là “lạc hậu,” họ sẽ bị gọi đủ thứ. Còn đàn ông sẽ bị gọi là “cuồng tín.” Nhưng chúng con—chúng con sẵn sàng, Chúa ôi.

¹⁴⁴ Chúa Thánh Linh ôi, xin cho chúng con quay lại, ngay bây giờ. Xin quay con lại, Chúa ôi. Con—con—con không muốn đi con đường nào mà dẫn con cách xa Ngài. Lạy Chúa, con—con muốn đi đúng con đường mà Ngài sẽ đi với con. Con muốn món quà của tấm lòng con thật hoàn hảo đến nỗi nó sẽ nhận biết Ngài, Chúa ôi, trên đất, rằng Ngài không chết, Ngài đang sống.

¹⁴⁵ Ngài là Chúa của kẻ sống, không phải Chúa của kẻ chết. Kẻ chết bị ruồi bao phủ, và những con ruồi xanh, tạo ra vi trùng và nhiều ruồi nặng hơn; họ giống như những con người uống rượu lần đầu, hút thuốc điếu thuốc lần đầu của mình, nói dối lần đầu, bỏ vợ mình lần đầu; hay vợ ngoại tình với chồng, hoặc làm những việc sai quấy; giống như ruồi xanh tấn công họ, và nó...họ—họ tích trữ bởi...ruồi nặng và ô uế thêm lên, bởi vì ấy là một linh hồn chết bên trong. Các tà linh đi ra trong nó. Và một tà linh khiến cho người ấy làm điều gì khác; và người khác đến, khiến cho người đó làm điều gì khác bởi vì họ đã làm *điều này*.

¹⁴⁶ Chúa ôi, xin cho họ biết quay bỏ và đến với Sự Sống. Xin cho họ đứng dậy, và các Thiên sứ của Chúa giáng xuống với các sự ban cho của Sự sống Đời đời, Chúa ôi, và đi từ chiến thắng này đến chiến thắng khác. Xin nhậm lời, Cha ôi. Chúng con quay bỏ, tối nay, khỏi những việc thuộc về thế gian và những quan tâm lo lắng về đời này, Đức Chúa Trời đã báo trước rằng thì giờ đã gần rồi, Chúa Jêsus đang trở lại thế gian. Và cầu xin Chúa Thánh Linh Lớn ban cho chúng con, tối nay, Sự sống Đời đời đó mà chúng con

đang trông đợi. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Chúng con—chúng con cứ cầu nguyện để Ngài ban cho những phước này cho chúng con khi chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus Christ.

Xin chúng ta cúi đầu:

¹⁴⁷ Các nhà thông thái cách đây đã lâu đến với...đi theo Ánh sáng đó đến với một...họ tìm thấy Ánh sáng Huyền diệu. Và xin cho Ánh sáng đó, tối hôm nay, khiến anh em giơ tay lên, hay có lẽ anh em đã không...Nó đập vào anh em, nhưng anh chưa hề giơ tay lên, xin cho Ánh sáng ấy dẫn đường anh em đến ngay với Ánh sáng Tuyệt vời đó.

Xin chúng ta hết thấy đều đứng, cho buổi nhóm hiến dâng ngắn ngủi này.

¹⁴⁸ Chúng ta hãy làm cho lòng mình ở đây, tối hôm nay, là nơi ngự cho Đấng Christ. Hãy nhớ, tối nay, câu chuyện kỳ lạ của tôi về một người lang thang. Tối nay, thật sự, Chúa Jêsus Christ là kẻ lang thang đó trên đường phố. Đúng thế, Ngài—Ngài là kẻ lang thang trên đường phố.Ồ, vâng, chúng ta nói, “Chúng ta hầu việc Ngài.” Chắc chắn. Tất cả những hào nhoáng và phù phiếm, đó không phải là Ngài. Đó không phải là Ngài. Ngài đã phải chết để mang đến cho anh chị em Món Quà này, không phải con búp bê, nhưng là Sự sống. Ngài phải chết để làm điều đó, để đến với anh chị em, con đường duy nhất Ngài có thể đến được với các bạn. Ngài thật sự không thể đến đây và là một Người toàn hảo, giống như Ngài đã có, và đến với anh chị em. Ngài không thể làm cách đó. Ngài phải chết để làm điều đó, để đem—đem Món Quà của Đức Chúa Trời đến cho anh chị em. Giống như người—người cha lang thang phải chết để đem búp bê nhỏ đến cho con gái mình, Đấng Christ phải chết để đem Đức Chúa Trời đến cho các bạn. Chúng ta muốn nhận lãnh Nó tối hôm nay. Và tôi tin, với đầu chúng ta cúi xuống,...và chúng ta hãy đưa tay lên với Đức Chúa Trời và hiến dâng đời sống mình một lần nữa, ngay ở đây tối hôm nay.

¹⁴⁹ Ôi Chúa Nhon từ, chúng con—chúng con muốn có Món Quà của Ngài. Con—con ở đây, như mùa Giáng sinh này, lạy Chúa, như con nhận thấy và xem thế gian và thấy những sự xa hoa phù phiếm của thời đại này, con—con có thể thật sự thấy...nơi xa kia,

như Kinh Thánh đã nói, thời đại Lao-đi-xê này, họ để Ngài ở bên ngoài hội thánh Ngài. Chúa bị chối bỏ, một kẻ lẩn tránh với Hội thánh của Chính Ngài và với dân của Chính Ngài. Ngài bị—Ngài bị—Ngài bị chối bỏ. Một—một kẻ lẩn tránh là người nào đó bị chối bỏ, và Ngài bị chối bỏ trong Chính hội thánh Ngài. Ngài bị chối bỏ giữa dân sự Ngài. Họ không muốn có Ngài, Chúa ôi, và họ lia bỏ Ngài, như một kẻ lang thang, trên đường phố. Chúa ôi, Ngài—Ngài—Ngài cứ đi, rồi chết dù thế nào chẳng nữa, hầu cho Ngài có thể mang Món Quà của Đức Chúa Trời đến cho chúng con. Và chúng con khiêm nhu tiếp nhận Nó, Chúa ôi. Con cầu xin để Chúa sẽ cứ đẩy dầy lòng chúng con và sống. Và quay chúng con lại, từ đêm nay trở đi, và xin cho chúng con hoàn toàn thuộc về Chúa khi chúng con hiến dâng chính mình cho Ngài.

¹⁵⁰ Xin tiếp nhận con, Chúa ôi. Nhiều điều là những lỗi lầm của đời sống mà con đã phạm. Và, lạy Chúa yêu dấu, như—như con—như con đứng đây trên chỗ thiêng liêng này nơi mà Phúc âm được rao giảng và nơi mà chúng con đã thấy Chúa ở đây, thậm chí trong một—một Ánh sáng lớn chiếu trên họ. Và chúng con rất biết ơn vì điều này, Chúa ôi. Con—con xin hiến dâng chính mình cho sự Giáng sinh này, không phải trong...và như thế gian sẽ làm hay để—hay để lật sang những trang mới. Lạy Chúa, con—con chỉ muốn nhận lãnh Con Ngài. Con—con muốn nhận lãnh Món Quà của Ngài, Chúa ôi.

¹⁵¹ Con muốn nhận Quà Tặng của Ngài qua Đấng Christ. Và con, thật sự, Chúa ôi, tiếp nhận Món Quà của Đấng Christ cho con, để cố giành những linh hồn khác cho Ngài. Lạy Chúa, chúng con mỗi người...

¹⁵² Xin làm cho người vợ chăm lo việc gia đình rất hiền dịu và khiêm nhu, để nàng sẽ có thể dẫn dắt những người khác đến với Ngài. Món Quà mà Ngài ban cho nàng, là nữ tính quý phái, xin cho nàng có đáng quý phái đến nỗi những người lân cận sẽ nhìn thấy nàng và—và muốn được giống như nàng.

¹⁵³ Xin làm cho đàn ông, nhân viên bán hàng, hay là gì đi nữa, lạy Chúa; xin làm cho họ có một đời sống khiêm nhường, như Đấng Christ, để những người khác có thể thấy. Chúng con không biết chỗ những người kia đang đứng ngoài đó, Cha ôi,

nhưng chúng con không hề muốn rời khỏi đường cái, lớn đó; nhưng chúng con sẽ ngã người về phía sau, ngã người tới phía trước, vươn tới bất cứ nơi nào hầu cho tìm được một linh hồn. Xin đặt để linh hồn đó trong tâm với của chúng con, Chúa ôi, chúng con cầu xin. Và ban cho chúng con cuộc—cuộc—cuộc sống mà sẽ khiến người ta muốn sống như thế, khi chúng con hiến dâng chính mình cho Ngài, tối nay. Nhon danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Bây giờ, ước mong anh chị em cúi đầu lần nữa, tôi muốn chúc mỗi người trong anh chị em một mùa Giáng Sinh rất vui vẻ:

¹⁵⁴ Nguyễn xin Món Quà Giáng Sinh tuyệt vời, Món Quà giáng sinh đầu tiên và duy nhất và Món Quà duy nhất đúng với ý nghĩa ban đầu, là Chúa Jêsus Christ, được tươi mới lại trong lòng anh chị em tối nay. Nguyễn xin Chúa Thánh Linh đến với anh chị em và mang đến cho anh chị em những ân tứ hầu việc và những thứ từ nơi Đức Chúa Trời, hầu cho anh chị em...một món quà mà anh chị em có thể sống một đời sống tốt hơn. Đó là những gì tôi muốn. Tôi thà có Sự Sống của Đấng Christ ở trong tôi để sống êm dịu và đắc thắng còn hơn là tôi có mọi ân tứ chữa lành, các sự ban cho nói tiên tri, tất cả các ân tứ khác; chỉ ban cho tôi Chúa Jêsus. Xin cho tôi sống Sự Sống đó, Sự Sống đó là những gì tôi muốn sống. Tôi muốn sống để những người khác sẽ biết. Đó là—đó là ao ước của tôi ở lễ Giáng sinh, và tôi cầu xin đó cũng là ao ước của anh chị em. Và tôi cầu nguyện để Chúa sẽ ban cho chúng ta sự ao ước của Ngài.

¹⁵⁵ Bây giờ, chúng ta hãy nghe mục sư có đôi lời, và kết thúc buổi nhóm. Và xin Chúa ban phước cho anh chị em. Chúng tôi sẽ gặp lại anh chị em vào tối thứ Tư. Cho đến lúc ấy, xin Chúa ban phước cho anh chị em.

QUÀ TẶNG CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI LUÔN

TÌM THẤY CHỖ CỦA CHÚNG VIE63-1222

(God's Gifts Always Find Their Places)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 22 tháng Mười hai, năm 1963, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org